KENNISBIBLIOTHEEK / BOEKEN

Sivananda portret van een yogi

Narayan

De bewaarde delen van Portret van een yogi.
Zestien onderdelen met een klikbare inhoudsopgave.

Open de inhoudsopgave

Bekijk de bundel op de website

Inhoud

Klik op een hoofdstuk om er meteen naartoe te gaan. De bladwijzers in je pdf-lezer bieden dezelfde navigatie.

Onthoud. Vergeet 3

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 02 5

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 03 7

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 04 9

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 05 12

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 06 15

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 07 18

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 08 21

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 09 24

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 10 28

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 11 33

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 12 34

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 13 37

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 14 40

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 15 41

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 16 42

ONDERDEEL 01 / 16

Onthoud. Vergeet

Oorspronkelijke bron van dit onderdeel

Portret van een yogi

Narayan

Moge het Licht der lichten mij altijd leiden. Moge Hij mij inspireren.

Moge Hij mij kracht, moed en sterkte geven. Moge Hij de sluier in mijn geest verwijderen. Moge Hij alle hindernissen op mijn spiritueel pad wegnemen. Moge Hij mijn leven gelukkig en vruchtbaar maken.

Ik buig voor U, O Heer der Heren, O God der Goden, O Deva der Devas.

Brahman van de Oepanishads, grond voor Maya en Ishwara en verheven brug naar de Onsterfelijkheid.

Gij zijt zelflichtend. Gij zijt zonder delen, zonder daden, zonder grenzen. zonder smet of fout. zonder geboorte of dood. Gij zijt onze vader, moeder, broer, vriend, verwant, Goeroe en enige toeverlaat.

Gij zijt de belichaming van Vrede, Zaligheid, Kennis, Kracht, Sterkte en Schoonheid.

Laat ons mediteren over de luister en de pracht van dat Verheven Wezen, dat alles verlicht, dat ondeelbaar is, Bestaan, Kennis en Absolute Zaligheid, het alvolle, één zonder tweede, voorbij de reikkracht van woorden en gedachten, substraat van alles. Moge Hij ons leiden in al onze daden. Moge Hij ons een helder begrip en een zuiver intellect geven.

Swami Sivananda

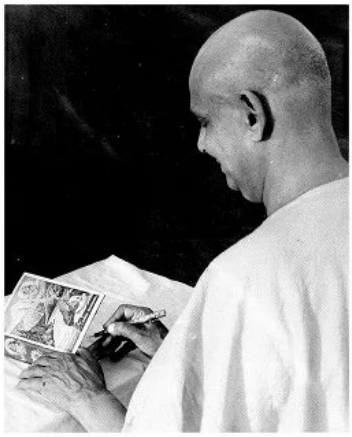
	Nu terug verkrijgbaar, Uitgave 2007	

SIVANANDA

<Onthoud. Vergeet.>

NARAYANA

PORTRET VAN EEN YOGI

Build the shrine of devotion in your heart. Enter the Silence. Enjoy the life transcendent

Sivananda

ONDERDEEL 02 / 16

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 02

Oorspronkelijke bron van dit onderdeel

Portret van een yogi

Narayan

Leven is scheppen en scheppen is leven.

Sivananda

Al vele Jaren wou ik iets schrijven over Swami Sivananda. Ik probeerde het al menige keer. Het wilde echter maar niet lukken. Mijn pen was gewoon niet opgewassen tegen het gevoel dat ik wou uitdrukken. Hoe zou ik het kunnen noemen?

Dankbaarheid voor wat hij ons bijbracht? Eerbied voor zijn boeken die ik door dagelijkse lectuur en het vele vertalen eruit zo goed leerde kennen? Bewondering voor wat hij bewerkstelligde? Liefde voor de waarheid die hij zo volmaakt belichaamde? Het klinkt allemaal veel te stijf en dor voor iets wat te onuitsprekelijk en te diep is om het hoe dan ook te noemen.

Het bezoek aan zijn Koetir. in augustus 1973, waar hij werkte en leefde, greep me op zo'n overweldigende manier aan dat het niet langer kon wachten: ik moest en zou iets schrijven over hem. En eindelijk lukte het. De bedoeling was niet zozeer in detail een leven op papier te zetten -die gegevens beperkte ik tot een minimum- maar het geweldige fenomeen te beschrijven dat Sivananda zonder overdrijving was. Hoe hij handelde, reageerde en werkte leert meer over Yoga dan honderden handboeken.

De gegevens haalde ik uit het uitstekend boek van Ananthanarayanan *"From Man to God-Man"* of hoorde ik van Swami Chidananda, de twee Swami Satchidanandas -de ene die ons in 1966 als eerste van

Goeroedevs discipelen bezocht, de andere die ik in 1973 ontmoette in Goeroedevs Ashram zelf en die me een reeks van Goeroedevs boeken ten geschenke gaf-, Swami Vimalananda, die me enkele waardevolle bijzonderheden vertelde over Goeroedevs overlijden die in Ananthanarayanans boek ontbreken en vele anderen.

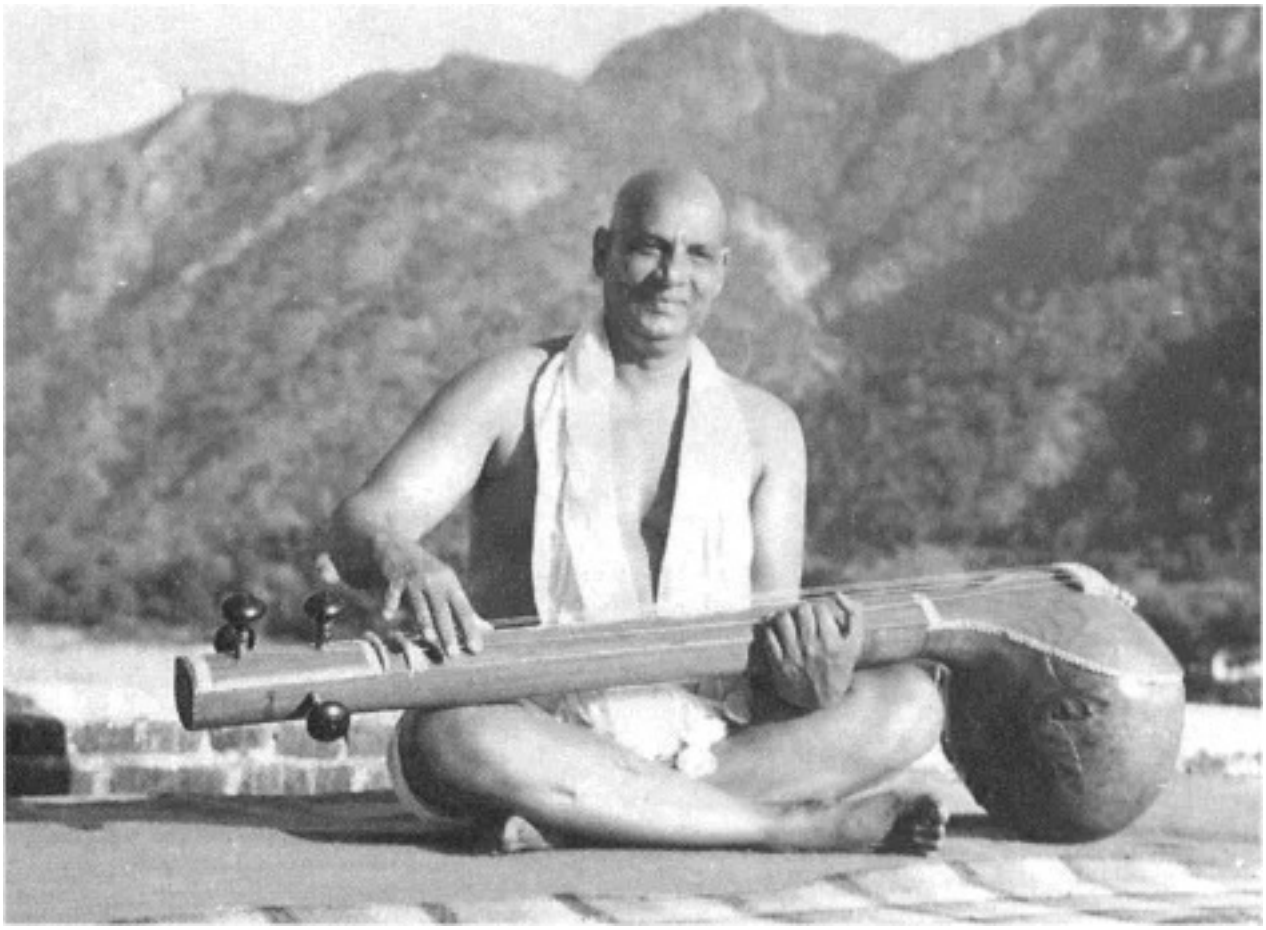
In 1950 zaten mijn broer en ik in de bioscoop: twee jongens van 14 en 15 jaar. In de actualiteiten zagen we een hindoe te midden van een massa mensen. Iemand hield hem een zonnescherm boven het hoofd. Hij had een stralend voorkomen. Hij liep met de schouders bloot. Daarna toonde de film hem in een tempel. Hij ging zitten met de benen gekruist. Hij wreef met zijn handen over zijn gezicht en zat dan onbeweeglijk rechtop in meditatie. Pas in 1962 -toen we zijn boeken ontvingen en daarin zijn foto zagen- wisten we dat het Swami Sivananda was geweest, die we hadden gezien, tijdens zijn All India Tour (1950). Nu, 24 jaar later, zie ik de beelden nog steeds duidelijk voor ogen. Ze zijn al die jaren een grote hulp geweest.

Mijn oorspronkelijk plan was deze korte biografie te laten verschijnen in Licht van Sivananda, maar toen Siva ze gelezen had, vond hij dat dit iets was om te laten drukken. Ook de Jaarlijkse algemene vergadering vond het een goed idee en de Yogidrukker Wilfried De Daele beloofde zijn beste beentje voor te zetten.

Ik ben er zeker van dat dit kort relaas van Goeroedevs leven zijn hervormend effect niet zal missen.

Aalst. 1974

Narayan

ONDERDEEL 03 / 16

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 03

Oorspronkelijke bron van dit onderdeel

Portret van een yogi

Narayan

LIED VAN DE STILTE

Als je in de stilte binnengaat, door diepe meditatie,

Zullen de buitenwereld en al je moeilijkheden van je afvallen.

In deze stilte is het licht der lichten en eeuwige zaligheid.

In deze stilte is echte kracht en onvergankelijke zaligheid.

Sluit de deur van de zinnen, stil de gedachten, emoties.

Zit onbeweeglijk en kalm in de vroege morgenuren.

Ga alleen met de Heer en communiceer met Hem.

Geniet van de blijvende vrede in de stilte.

Stilte is God, stilte is vrede.

Stilte is zijn taal, stilte is zijn naam.

Swami Sivananda

ONDERDEEL 04 / 16

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 04

Oorspronkelijke bron van dit onderdeel

Portret van een yogi

Narayan

PORTRET VAN EEN YOGI

Swami Sivananda werd geboren op 8 september 1887 in Pattamadai in Tamil Nadoe (gedeelte van India waar Tamil gesproken wordt). Zijn geboortenaam was Koeppoeswami. Hij stamde uit een familie met een grote spirituele traditie. Zijn vader was rentmeester van een groot domein, de Ettayapoeram Estate. Koeppoeswami's moeder heette Parvati Ammal.

Tot 1903 ging Koeppoeswami naar de Raja's High School. Daarna naar het S.P.G. College (Society tor propagation of the Gospel), dat werd geleid door de Jezuïeten en waar alleen de allerbeste leerlingen werden toegelaten. Vele jaren later herinnerde de directeur van de school zich nog Koeppoeswami's vertolking van Helena in Shakespeares Midsummer Night's Dream.

In 1905 ging hij naar het Tanjore Medical Institute. Toen zijn medische studies voor de helft voorbij waren overleed zijn vader, zodat hij het financieel moeilijk kreeg. Zijn moeder wou hem een ander beroep doen kiezen, maar hij was vastbesloten dokter te worden. Hij zocht naar een middel om wat geld te verdienen. Met een beginkapitaal van 100 Roepies stichtte hij een medisch maandblad, "Ambrosia", dat de eerste maal verscheen in 1909. Het bevatte 32 blz. Hij schreef zelf de meeste artikelen in het Engels en het Tamil onder verschillende pseudoniemen. Ook begon hij medisch advies te verstrekken per briefwisseling. Na een tijd vond hij ook een baantje in een apotheek van Madras. Dr. Haller's Pharmacy. die eigendom was van twee partners, Haller en Damry. Toen zij uit elkaar gingen stond Koeppoeswami voor een moeilijk probleem: de apotheek overnemen of iets anders beginnen. Hij dacht op dat ogenblik aan een dokter die hij in Madras had ontmoet. Dr. Iyengar, en die nu in Singapore verbleef. Hij schreef hem om te vragen of er voor hem geen werk was in Singapore. Dit gebeurde in 1913. "Ambrosia" was vier jaar oud.

Zijn idee om uit te wijken was thuis niet erg welkom, maar opnieuw zette hij door en stoomde naar Singapore. Van Dr. Iyengar kreeg hij een brief voor Dr. Harold Parsons van Seremban, die voor hem echter geen werk had en hem naar A.G. Robins verwees, die hem onthaalde met de vraag : "Kun je een hospitaal besturen ?" Door zijn antwoord: "Ik kan er drie besturen", werd Koeppoeswami zonder verdere plichtplegingen aanvaard. Hij kreeg het Senawang Estate Hospital onder zijn beheer tegen een maandwedde van 150 dollar. Hij werd er vooral populair en geliefd als armendokter: hij wachtte niet tot de arme mensen om hulp kwamen; hij zocht ze zelf op. Ik denk hierbij aan Swami Satchidananda, die tegen een van onze leerlingen, een medisch student, zei : "Word een Yogi-dokter zoals Swami Sivananda." "Is onze geneeskunde dan niet goed ?" vroeg de student. "Jazeker," antwoordde Swamiji "maar behandel je arme patiënten gratis."

Bij het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog vertrok Parsons naar het front. Toen hij terugkeerde in 1920, verhuisde Koeppoeswami naar het Johore Medical Office Ltd in Johore Bahroe nabij Singapore. Tussendoor schreef hij nog talrijke artikelen over gezondheid, hygiëne en sanitaire voorzieningen in The Malaya Tribune en andere bladen en publiceerde hij enkele boeken: "Household Remedies", "Fruits and

Health". "Diseases and their Tamil Terms", "Obstetric Ready Reckoner" en "Fourteen Lectures on Public Health". Hij had ook een uitgebreide eigen praktijk en kreeg een schitterend salaris.

Degenen die hem in Malaya kenden herinneren hem zich als een onvermoeibaar werker, als iemand die hield van sport -hij was zelfs een tijd sportredacteur van The Malaya Tribune-, als iemand die hield van mooie kleren, die niet dronk, niet rookte en de vrouwen met rust liet, als iemand die veel las over Yoga en Vedanta en met een onweerstaanbare overtuiging Kiertan en prachtige Bhajans zong.

Koeppoeswami had als kind al spirituele neigingen. Hij begon al vroeg met de lectuur van de Bhagavad Gietaa, de Mahaabhaarata, de Raamaayana en de Tamilwerken van Thayoemanavar Ramalingaswami en de achttien Siddhas. In Malaya begon hij ook met Yogaasanas (Yogahoudingen), Praanaayaama (ademhalingsoefeningen) en meditatie. Hij volgde een dieet en beoefende een tijd ook Tantra Yoga.

Op dat ogenblik werd Malaya geteisterd door een griepepidemie, die vele doden eiste. Koeppoeswami kwam er erg van onder de indruk.

Hij ging door een zware crisis. De vraag "Wat is de dood ?" liet hem geen rust. In die moeilijke tijd behandelde hij een rondtrekkende asceet, die hem een boek over Vedanta gaf : "Jiva-Brahma Aikya Vedanta Rahasya" door Coeddapah Satchidananda Swami. Dit was zijn eerste werkelijke les in Vedanta. Het hielp hem over zijn moeilijkheden heen en gaf aan zijn leven een nieuwe richting. Tijdens die periode beoefende hij ook Anaahata Laya Yoga (Anaahata: innerlijke geluiden ; Laya: versmelten in) en Svara Saadhanaa (Svara : klank).

In 1923 werd hij gegrepen door een spiritueel verlangen en verliet hij Malaya. Hij stoomde met de boot naar Madras. Hij logeerde er een tijd bij een vriend alvorens met een zwerftocht door India te beginnen.

Hij zwierf door heel Noord-India en verbleef een tijd in Varanasi (Benares). Hij had één gedachte: "Ik moet God realiseren." Hij liep blootshoofds en blootsvoets en bedelde zijn voedsel : "Ik ben een Madrasi Brahmin. Ik heb honger. Kunt u mij wat voedsel geven ?"

In het dorpje Dhalaj werkte hij als kok bij de postmeester, tot die na vier maand ontdekte wie zijn kok werkelijk was en dan ook weigerde zich nog langer door hem te laten bedienen, maar de rollen omkeerde.

Koeppoeswami zette zijn zwerftocht verder. Toen de postmeester merkte dat zijn smeekbeden niet hielpen, kocht hij voor Koeppoeswami een spoorkaartje naar Hardwar en zette hem op de trein. In Hardwar vond Koeppoeswami geen plaats in de Dharamshala (afspanning voor de bedevaarders). Hij sliep daarom onder de blote hemel op de Hari-ki-Pauri aan de Ganges. Van Hardwar trok hij naar Rishikesh, waar hij sliep op de veranda van de Charan Das Dharamshala nabij het postkantoor. Hij zag er 's morgens veel Saadhoes (heilige mannen).

Een van de Sannyaasins (monniken) trok zijn bijzondere aandacht. Er ging voor Koeppoeswami iets onweerstaanbaars van hem uit. Uit een overweldigende liefde en devotie viel hij aan de voeten van deze asceet. Met grote genegenheid trok de Swami hem bij de schouders overeind, omhelsde hem en begon een gesprek. Zijn naam was Swami Visvananda.

Later op de dag ging Koeppoeswami naar de Baba Kalikambliwala Kshettar, een plaats waar gratis voedsel werd bedeeld, maar omdat hij geen Sannyaasin was kreeg hij niets. Kort daarna ontmoette hij opnieuw Swami Visvananda, die hem nog dezelfde dag inwijdde en hem het oranje kleed omhing. Koeppoeswami was nu dood. Swami Sivananda was geboren. Het was 1 juni 1924. De dag nadien vertrok Swami Visvananda naar zijn geboortestreek, Varanasi, vanwaar hij schreef naar zijn nieuwe discipel over

Sannyas Dharma, de plichten van de verzaker. Later werden de uitgebreide religieuze riten van Viraja Homa opgedragen door Swami Vishnoedevananda, een geleerde van de orthodoxe Kailas Ashram.

De eerste tijd bleef Swami Sivananda in Rishikesh. Hij haalde zijn voedsel in de Kalikambliwala Kshettar. Zijn lichaam dat gewoon was aan lekker eten had het moeilijk om. te wennen aan het slecht gekookt voedsel van de Kalikambliwala Kshettar. Toen hij eens vijf Roepies kreeg van een advocaat spoedde hij zich naar een winkel en at Jilebi. een lekkernij, naar hartelust.

Na een tijd verhuisde hij naar Kolghat, twee mijl verder, weg van de drukte van Rishikesh. Dat betekende echter dat hij elke dag vier mijl moest lopen om proviand te halen. Tweemaal per maand kon hij zich in dezelfde Kshettar ook gratis laten scheren. Maar om tijd te winnen liet hij zijn baard staan.

Toen Kolghat overstroomd werd door een vloedgolf verhuisde Sivananda naar Brahmananda Aashram in Moeni-ki-Reti, twee mijl ten noorden van Rishikesh. Kolghat was twee mijl ten zuiden van Rishikesh. In Moeni-ki-Reti had hij een goed uitzicht op de Ganges en Himalayas.

Hij verzorgde er de zieke Mahaatmas. Er brandde een verlangen in hem om zijn medemensen te dienen. Toch verlangde hij soms naar totale afzondering. Hij nam dan de boot naar Lakshmanjhoela aan de overzijde van de Ganges, waar hij genoot van de geweldige natuur en Kiertan zong in het dorp. Hij sliep in een leegstaande Koetir of op een of andere veranda. Na een tijd ontdekte hij er een vervallen Koetir, waar hij sliep op een hoop bladeren.

Tijdens zijn omzwervingen werd het hem steeds duidelijker hoe erg de Saadhoes het te verduren hadden van koude, ziekte en ondervoeding. Hij vorderde dan ook de vijfduizend Roepies op die hij in de loop van jaren gespaard had bij een verzekeringsmaatschappij en plaatste het geld. met de hulp van een vriend advocaat, op de Post Office Savings Bank en bestelde met de interest geneesmiddelen in Calcutta en kocht melk, curd, sago en gerst. In 1925 stelde een Swami Kalikananda hem voor te beginnen met een liefdadigheidsapotheek. Zo ontstond het Satya Sevashram Dispensary, enkele honderden meters ten noorden van Lakshmanjhoela op de weg naar Badrinath en Kedarnath. Een anekdote beschrijft zijn mentaliteit beter dan wat ook. Op zekere dag verzorgde hij een zieke Saadhoe. Toen de Saadhoe al een tijd weg was schoot het Sivananda te binnen dat Amritdhara. een bepaaalde medicijn, in het geval van de Saadhoe heel doeltreffend zou zijn geweest. Ogenblikkelijk ging hij achter zijn patiënt aan. Na vijf, zes mijl lopen, haalde hij hem in. De Saadhoe kreeg tranen in de ogen van dankbaarheid.

ONDERDEEL 05 / 16

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 05

Oorspronkelijke bron van dit onderdeel

Portret van een yogi

Narayan

Het duurde niet lang voor Sivananda populair werd onder de Sadhoes van Lakshmanjhoela. Zijn vrolijk, uitbundig karakter, zijn grappen en liederen, zijn onvermoeibaar en belangloos dienstbetoon maakten van hem een unieke figuur. Dank zij een Sannyaasin kreeg hij van het bestuur van Svargashram een Koetir op de oever van de Ganges. Op deze plaats verblijven veel Saadhoes. De werkers van de Kshettar die belast waren met de voedselbedeling waren arrogant en kenden weinig medeleven. Het deerde Sivananda niet. Als nummer 83, het nummer van zijn Koetir, ging hij met kalme waardigheid zijn voedsel halen.

Zijn Kiertan sleepte iedereen mee. Op maanlichte nachten zat hij neer onder een mangoboom en zong de "Namen van de Heer", waarbij hij zichzelf begeleidde op een harmonium. Tranen van vervoering rolden van zijn wangen. Ook hield hij dikwijls lezingen over Yoga.

Door een jarenlange beoefening van spirituele discipline. Yogaasanas, Praanaayaama. Yoga Kriyaas. lichaamsoefeningen -vooral hardlopen- verwierf hij een onuitputtelijke energie, een buitengewoon geheugen en een krachtige stem. Hij leerde genezen door het overdragen van Praana Shakti (energie). Hij werd hierin een expert. Hij masseerde de benen van zijn patiënten. Opnieuw zegt een anekdote meer dan welke hoeveelheid beschrijvingen ook. Een Zuid-Indiase dame werd onwel.

Swamiji wou haar voeten masseren, maar zij wees dat uit preutsheid af. Hij gaf haar dan geneesmiddelen. Daarna echter prikte zijn geweten, omdat hij zich zo gemakkelijk had laten afschepen. Daarom zocht hij haar 's anderendaags op, vroeg haar om vergeving voor zijn verzuim en smeekte haar de Goddelijke Moeder in haar te mogen dienen.

Hij volgde een vaste routine in Svargashram. Hij stond om vier uur op. dook in de Ganges en bleef tot zonsopgang in heupdiep water staan terwijl hij Japa deed. Dan keerde hij terug naar zijn Koetir tot negen uur. Na negen uur verzorgde hij de zieken, nam onmiddellijk daarna een snel bad en ging naar de Kshettar om Biksha (voedsel).

Zijn eigen proviand bracht hij naar zijn Koetir, waarna hij voedsel ging uitdelen aan de Lakshmanjhoela. 's Namiddags stak hij met de boot de Ganges over en begaf zich naar de bibliotheek van de Ram Ashram.

In de moesson, wanneer de rivier te wild was voor de boot deed hij een omweg te voet. Zijn lievelingsboeken waren de Oepanishads, Vivekachoedaamani, de Bhagavad Gietaa, de YogaVaasishta en de Avadhoeta Gietaa. Vedanta was zijn vreugde.

Hij had vaste uren om zijn ervaringen neer te pennen. De Saadhoes hielpen hem in Rishikesh papier zoeken, oude briefomslagen enz.

Soms had hij geen inkt. Soms had hij 's avonds geen olie in zijn lamp.

En altijd liet hij de zieken voorgaan op deze dingen.

Zijn eerste gedrukt pamflet heette "Brahma Vidyaa" en was een gift van een advocaat uit Sitapoer. Het werd onmiddellijk uitgedeeld. Zijn tweede heette "The Metaphysics of the Inner Man".

Swamiji's Koetir was vooraan afgespannen met prikkeldraad waaraan een bord bevestigd was met "Niet storen tussen 16 en 17 uur". Als teveel bezoekers zijn spirituele routine bedreigden, verdween hij een tijd tussen de rotsen aan de oever van de Ganges of in het struikgewas van de Manikoetbergflanken. Geleidelijk dreef hij de tijd voor meditatie op tot acht uur en in de winter zelfs tot twaalf en zestien uur per dag. De Waarheid begon zich in hem te manifesteren. Dank zij een overeenkomst met de autoriteiten van de Kshettar kreeg hij genoeg voedsel voor vier, vijf dagen ineens. Hij mengde de droog geworden Rotis (koeken) met Gangeswater. In zijn dagboek schreef hij :

"Geef zout, suiker en specerijen op. Loop zonder zonnescherm, zonder schoenen. Leef een tijd alleen op aardappelen..."

Geleidelijk begon Sivananda met kop en schouders uit te steken boven de andere Saadhoes. Dit haalde hem natuurlijk ook vijandschap op de hals, want populariteit en beroemdheid gaan gepaard met afgunst. Maar Sivananda vergaf en vergat onmiddellijk alle onrecht en vergold alle kwaad dat iemand hem deed met dienstbetoon.

In 1926 deed hij een bedevaart naar Kedarnath en Badrinath in de Himalayas, met enkele andere Swamis. Elke dag legden ze vijftien mijl af. De bedevaart duurde een maand.

Zijn volgende bedevaart ging naar Ganga Sagar, de plaats waar de Ganges uitmondt in de zee. Vanuit Calcutta nam hij de stoomboot en bereikte de volgende morgen Ganga Sagar. Dit was in 1930.

Het jaar daarop ging hij naar Mount Kailas. een sneeuwpiek in Westelijk Tibet, een levensgevaarlijke tocht van twee maand. Hij ontmoette op zijn weg verscheidene wonderdoeners.

Daarna ging hij ook naar Mathoera, Brindavan (plaatsen verbonden met het leven van Krishna), Gaya (waar Boeddha de verlichting bereikte) en Poeri aan de Oostkust. Op de terugweg deed hij Tiroevannamalai aan, waar hij de Ashram van Ramana Maharshi bezocht. Het was juist de verjaardag van de Maharshi. Sivananda zong Bhajan en Kiertan. Hij bracht de toehoorders in vervoering. Ook Ramana was zichtbaar ontroerd.

Alvorens terug te keren naar Rishikesh bezocht hij ook de Pondichery Ashram van Sri Aurobindo.

Sivananda zong Kiertan met een onweerstaanbare vervoering. Samrat betekent keizer. Hij kreeg de titel van Kiertan Samrat in de dertiger jaren. Hij trok in die tijd door vele provincies -Oettar Pradesh, Bihar, Poenjab, Jamnoe. Kashmir- wat hem in contact bracht met tienduizenden mensen en de Kiertanbeweging en de spiritualiteit in het algemeen hielp heropleven.

Swami Sivananda's gedrag was zoals dat van iemand die een onuitputtelijke schat ontdekt en enthousiast rondloopt om het uit te bazuinen en met iedereen te delen. Swami Atmananda, een Kiertanist, en Swami Swaroepananda, die zijn Engelse lezingen in het Hindi vertaalde, vergezelden hem. Overal waar hij kwam trainde hij ook mensen in Aasanas en Praanaayaama.

Toen hij Malaya verliet had Sivananda één doel : "To realise God and to rest in Him. God vinden en in Hem verblijven." Nooit had hij het plan gehad een Ashram te stichten. Maar rond 1930 werd zijn verlangen om iets te doen voor zijn medemensen zo sterk, dat hij zijn afzondering in Swargashram opgaf.

Er was een gloed in zijn ogen, een vuur in zijn woorden. Hij betoverde zijn talrijke toehoorders. Hij was de Sankiertan Samrat, die zich een weg zong en danste naar het hart van de mensen. Niemand twijfelde

eraan dat hij een zelfgerealiseerde wijze was. Waar en wanneer hij de verlichting had bereikt wist niemand. Dat was "een geheim tussen God en hem" zoals hij zei.

Ook na zijn verlichting antwoordde hij : "Ik ben maar een gewone Saadhoe. Ik kan je wellicht niet veel helpen. Ook maak ik geen discipelen." Zijn methode was de "lightning method" : als de weerlicht (lightning) een plaats "overrompelen", gedurende enkele dagen een intensieve propaganda voeren en zich dan terugspoeden naar Rishikesh.

Zijn dienstbetoon in Swargashram had niet alleen betrekking op lichamelijke noden. Vele leden hadden alles verlaten in een vlaag van Vairaagya (onthechting) en leefden nu op een ordeloze wijze bij gebrek aan leiding. Daarom stichtte Sivananda op 24 augustus 1933 de Swargashram Sadhoe Sangh als een eerste stap naar de reorganisatie van de Saadhoes tot een gemeenschap van nuttige burgers. Hij wou er een aantal trainen op de juiste wijze. Maar de groep werd zo groot dat het bestuur van Swargashram ze niet langer kon onderhouden. Daarom verhuisde Sivananda op 17 januari 1934 met vier discipelen naar de rechteroever van de Ganges. Ze vonden tijdelijk een onderdak in de Ram Ashram. Opnieuw moesten ze voedsel halen in de Kalikambliwala Kshettar in Rishikesh. Sivananda kreeg droge rantsoenen voor veertien dagen. Een van de discipelen deed de keuken. Sivananda's leven van dienstbetoon kreeg nu een ongeëvenaard dynamisme. Van de Maharajah van Tehri-Garhwal kreeg hij voldoende land voor een Ashram.

ONDERDEEL 06 / 16

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 06

Oorspronkelijke bron van dit onderdeel

Portret van een yogi

Narayan

Op dat land stond een verlaten koestal bestaande uit vier kamers. Eén ervan werd ingericht voor Swamiji. één als apotheek, de twee andere werden betrokken door de discipelen. Ze noemden de stal "Ananda Koetir". Ze vonden er nog meer stallen, die ze schoonmaakten en bezetten. Sivananda zei later: "Het was allemaal East India Company-business: we betrokken de Koetirs en ze waren van ons." In een van de stallen woonde een oude herder, maar ook hij vertrok na een jaar.

Zoekers en discipelen die naar Rishikesh kwamen voor Swamiji boden aan Koetirs te bouwen op het door de Maharajah geschonken land. De eerste was een gepensioneerde leraar uit Nagpoer. Goeroedev zei :

"Nooit droomde ik dat God zo over de zaken zou beschikken. Ik verliet alles, sneed alle banden door, met de vage gedachte mijn leven door te brengen op een rustige plaats, verdiept in de herhaling van de zoete Naam van Raama (God). Maar kijk nu, Hij gaf me een familie die zo op mij betrouwt, dat ze me, of ik het wil of niet, voor zichzelf opeist.

Wie weet, misschien ben ik hiervoor geboren. Zolang iemand er ook maar een jota voordeel bij heeft, ben ik volledig gelukkig."

Hij achtte het ogenblik gekomen om de vijfduizend Roepies aan te spreken, waarvan hij de interest had gebruikt voor de Lakshmanjhoela Saadhoes, en een Registered Trust te stichten om tegemoet te komen aan de spirituele noden van zijn discipelen. Ram Agarwal, een plaatselijk advocaat, gaf hem uitleg over de regels en bepalingen en stelde een statuut op. Zo ontstond op 13 januari 1936 The Divine Life Trust in het Ambala Cantonment Court. Op 16 april 1939 echter werd de Trust veranderd in een Society, omdat dat meer mogelijkheden bood. The Divine Life Society werd geregistreerd in Lahore.

Toen Sivananda in 1950 met een aantal discipelen doorheen het hele land reisde, trok hij overal menigten. Dit gaf de DLS een grote bekendheid. Er werden talrijke contacten gelegd en er kwamen steeds meer schenkingen.

Sivananda had ervaren dat voor een Saadhoe drie zaken van belang zijn als hij zijn Saadhanaa ononderbroken wil verder zetten : voldoende voedsel, medische voorzieningen, de beschikking hebben over de juiste boeken. Hij voorzag hierin dan ook in zijn Ashram.

De DLS groeide in drie richtingen: als het hoofdkwartier van talrijke onderafdelingen (Branches); als Sivananda Ashram: een spirituele retraite voor zoekers; als Yoga Vedanta Forest Academy: training van zoekers in Aatma Vidyaa of Wetenschap van het Zelf. Swami Vishnoedevananda van Kailas Ashram drukte zijn waardering als volgt uit: "Sivananda veranderde een Jangal (woud) in een Mangal (voorspoedige plaats). Enkele jaren geleden was hier niets anders dan het oerwoud en zwierven hier tijgers rond."

Ondanks zijn succes bleef Sivananda nederig. De volgende anekdote hoorde ik van verscheidene mensen. Na een verjaardagsfeest, toen Sivananda teruggekeerd was in zijn Koetir, hoorde zijn oppasser

een eigenaardig, kletsend getuid. Hij keek door het sleutelgat, maar kon niets zien. Hij riep er enkele anderen bij. Ook zij begrepen niet wat er gaande was. Later vroeg Swami Chidananda uitleg hierover aan Sivananda, die antwoordde: "Ik had gemerkt dat er wat genoegen in mijn geest sloop over zoveel eerbetoon en al die guirlandes. Daarom gaf ik mij een pak slaag met mijn pantoffel en vroeg mijn lichaam en mijn geest of ze dit ook prettig vonden." De discipelen waren sprakeloos :

Sivananda, een zo grote wijze, vond het nog nodig zichzelf zo nauwkeurig in het oog te houden. "Wij, beginners, dachten het al kalm aan te kunnen doen," zei Chidananda me.

Vaak gaf hij ook zijn leerlingen deze raad : "Wees stil. Wees rustig.

Maar laat de handen werken. Geef de geest aan God en de handen aan het werk : Moekh me Raam, hath me kaam. Rustig vanbinnen. Actief vanbuiten. Wees een getuige van deze wereldshow."

In de avondsatsang zong hij Kiertan en één of twee van zijn filosofische liederen. Hij deed het met vuur en vervoering. Swami Nadabrahmananda, nu ook al achtenzeventig jaar, hoofd van de Muziek Academie van de Ashram, zei me in augustus 73: "In Goeroedevs tijd waren de Satsangs geweldig: elke dag muziek. De grootste artiesten kwamen hier. Hij moedigde ons allen aan onze talenten te ontwikkelen." Sivananda was een geweldige zanger. Hij sleepte iedereen mee. Hij overdonderde zijn publiek. "Muziek is Yoga", zei hij, "het ontwikkelt Bhakti, (devotie), Sattva (evenwicht) en concentratie. Muziek geeft de geest rust, nadat hij geluisterd heeft naar moeilijke filosofische uiteenzettingen."

Hij liet alle soorten mensen in de Ashram toe. "Een goed mens kan overal goed zijn", zei hij, "het zijn de anderen die een Ashram nodig hebben." Als men hem waarschuwde voor iemand, antwoordde hij: "Een onruststoker minder in de wereld, wij zijn monniken: wij moeten hem kunnen verdragen." Ook oude Mahaatmas waren welkom. Hij zorgde ervoor dat ze hun laatste jaren konden doorbrengen in contemplatie en vrede. Verder kwamen er ambtenaren en zakenlui uit alle delen van India voor spirituele retraites. Ook kwamen er allerlei mensen van over de hele wereld. Niemand was hem te min. Hij zorgde ervoor dat alle departementen goed functioneerden : de Yoga-Vedanta Forest Academy Press, de Ayurvedic Pharmacy, de Studio, het Construction Department, het Accounts Office, de Publication League, de Annakshetra. die dagelijks drie-, vierhonderd mensen voedde, en het Guest House of de gastverblijven.

Sivananda was een groot mensenkenner. Hij leidde de Ashram met een diep begrip voor de menselijke natuur. De Ashramwerkers hield hij in een goede stemming met twee middelen: met een vriendelijkheid. die altijd oprecht was en met fooien in geld of in natura. Iedereen behandelde hij met respect. De man die de latrines schoon hield, noemde hij b.v. de gezondheidsofficier. Maar voor zichzelf eiste hij geen speciale behandeling op. Hij zei: "Formaliteiten zijn voor mij niet nodig. Liefde en respect hebben hun zetel in het hart. Daar zal ik ze onderkennen wees daarvan maar zeker." Hij stak ook graag de handen uit de mouwen. Zo hielp hij de koelies metsen toen de Vishvanath Mandir, de tempel van de Heer van het Heelal, werd gebouwd. En niemand kon zeggen wie meest van elkaars gezelschap genoot: zij van het zijne of hij van het hunne.

Ook over geld had hij zijn opvattingen. De Ashramautoriteiten waren dikwijls bezorgd over de schulden van de Ashram. Maar hoe dan ook, het geld kwam altijd van ergens. Als de autoriteiten een nieuweling wilden weigeren, omdat ze op de kosten zagen, zei hij: "Voor God hem stuurde, moet Hij ook maatregelen hebben getroffen om hem te voeden en te kleden. Laat hem dus toe." "Het geld is bij de mensen van de wereld. Als ze worden bevoordeeld door de Ashram zenden ze schenkingen volgens hun vrijgevigheid. Ik krijg geen rijke schenkingen. Toch krijg ik veel. Maar ook de uitgaven zijn groot. De Ashram zit altijd in de schulden. Roei meedogenloos de begeerte naar geld ui,t" zei hij tegen zijn discipelen.

Een grootindustrieel die overal in India tempels bouwde, en dat nu nog doet -in Mathoera bezocht ik in 1973 zo'n tempel in aanbouw- bood Swamiji fortuinen aan als uit de Ashram en uit de publicaties verwijzingen naar alle andere religies dan het hindoeïsme zouden worden verwijderd en als ook de vrouwen uit de Ashram zouden worden geweerd. Swamiji zei hem zijn geld te houden: "Het zal de Ashrambewoners lui maken en ze gewoon maken aan luxe." En over vrouwen: "Vrouwen zijn er overal. Je kunt er niet aan ontsnappen."

Zijn opvatting was: "Wijsheid is van iedereen. We moeten delen wat we hebben."

Een drukker van buiten de Ashram zond voor een drukwerkje een buitensporige rekening. De discipelen waren verontwaardigd, maar Sivananda zei: "Denk dat je zelf van het geld geniet in degenen die je bedrogen hebben en die niemand minder zijn dan je eigen Zelf. Dit is de sleutel van vrede en geluk."

De verklaring van zijn gedrag is eigenlijk eenvoudig en vanzelfsprekend : Vedanta was zijn leven; het was voor hem een levende waarheid.

Er waren dagelijks tientallen kleine voorvallen, die nu nog worden verteld door degenen die hem hebben gekend.

Hij probeerde zoveel mogelijk mensen van dienst te zijn. Hij zorgde ervoor dat ook de mensen van Moeni-ki-Reti, de lokaliteit waar hij zijn Ashram vestigde, iets hadden aan de Ashram. Jarenlang organiseerde de Ashram een lagere school. De jongens uit de omgeving vonden werk in de drukkerij en in de apotheek. Iedereen die medische zorgen nodig had kon er terecht. Ook de mensen uit de omliggende dorpen kwamen er op af. Om iets te doen aan de veel voorkomende oogziekten opende Sivananda een ooghospitaal. Het Indiase Rode Kruis schonk geneesmiddelen en melkpoeder. Ook voor de melaatsen deed hij wat hij kon. Op dit ogenblik onderhoudt de Ashram drie melaatsenkolonies.

Een leerling vertelt hoe hij met "Goeroedev" bij de melaatsen op bezoek ging. Sivananda merkte dat de leerling blootsvoets was en wees hem terecht : "Als je bij de melaatsen gaat, moet je schoenen dragen.

Maar..." merkte hij nadenkend op "als je betrouwt op God zal Hij je voorzien van onzichtbare schoenen."

Ieder voorval inspireerde hem. Hij vond voor iedereen de juiste woorden. Tot een groep meisjes b.v. : "Waarover moet ik jullie spreken? Jullie zijn mijn eerste Goeroe. Elke man leerde van jullie. Het kind vraagt aan zijn moeder: "Moeder, wat is dit ? Ma, wat is dat ?" en leert alles van haar. Jullie zijn de Goeroe van de Goeroes. Draag geduld als halssnoer, liefde als sieraad. Vergeet niet dat het Aatman (Zelf) de Schoonheid van de schoonheid is. Uiterlijke opmaak is zelfs niet nodig. Hoe kun je de Schoonheid zelf mooi maken? Draag alle deugden als sieraden. Zelfbeheersing, geduld, edelmoedigheid -dit zijn echte sieraden."

ONDERDEEL 07 / 16

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 07

Oorspronkelijke bron van dit onderdeel

Portret van een yogi

Narayan

Op een hete dag tot een scholier, die zich koelte toewuifde met een boek: "Wuif je geen koelte toe. Verdraag moedig hitte en koude. Brul: "OOOOOOOMMMMMM." Word een superman in plaats van een Roepie-klerk. Ik zal je verheffen tot grootse hoogten. Luister aandachtig."

Op Gandhi's verjaardag: "Gandhiji was een Maharshi (letterlijk : grote ziener ; wijze); hij toonde ons de weg naar vrijheid en volmaaktheid.

Zijn niet-samenwerking was een machtig wapen in zijn handen, waarmee hij India naar politieke vrijheid leidde. Ken je de techniek van deze niet-samenwerking ? Het is een niet-samenwerking met de geest, de lagere, onzuivere geest die je ertoe aanzet allerlei verkeerde handelingen te stellen. Samen met zijn politieke niet-samenwerking beoefende Gandhiji zelf deze Adhyaatmische niet-samenwerking (Adhyaatmische: innerlijke). Dat is de reden waarom hij een Maharshi werd."

"Geef iemand voedsel", zei Goeroedev "en een paar uur later heeft hij opnieuw honger. Geef hem kleren, een tijd nadien zijn ze versleten. Geef hem geld, hoe lang duurt het voor het op is ? Maar geef hem kennis en je hebt hem alles gegeven, want hij kan dan voor zichzelf zorgen." Om die reden hechtte hij zoveel belang aan het verspreiden van kennis.

In Swargashram al stimuleerde hij enkele uitgevers om tijdschriften zoals "Sudarshan", "Sankirtan" en "Swadharma" uit te geven. Hij schreef er zelf artikelen voor. Ook zond hij artikelen naar "Kalyan" en "Kalyana Kalpataru" van de Gita Press in Gorakhpoer en naar kleinere bladen.

Ook sensatiebladen van laag allooi stuurde hij artikelen. Hij kreeg hiervoor heel wat kritiek, maar zijn argument was: "Ik probeer de mentaliteit te veranderen van atheïsten en agnostici." En inderdaad was het niet zeldzaam dat lezers van die bladen hem schreven. Hij antwoordde: "Kom hier en blijf hier. Ik zal je helpen, je dienen en van jou een dynamische Yogi maken." Zijn brieven bewerkstelligden wonderen. Ze waren eenvoudig en straalden een innerlijke zekerheid uit.

Hij besloot ze meestal met: "Thy Own Self. Je Eigen Zelf. Sivananda."

Hij schreef brieven naar alle delen van de wereld. Zijn brieven vestigden een geestelijke band, die hechter was dan fysiek contact. In het begin vroeg hij zijn correspondenten postzegels in te sluiten.

P.K. Vinayagam, uitgever van My Magazine, schonk Sivananda een schrijfmachine en later ook een kleine duplicator. In 1937 kocht de Ashram een eigen duplicator en begon Sivananda zijn "Forest Talks, Woudgesprekken" te stencilen, voor gratis verspreiding. Later begon hij deze blaadjes te sturen naar leden die twee Roepies per jaar betaalden. Zo ontstond in september 1938 "The Divine Life". Er werd hieraan met verlies gewerkt. Toch volgden er meer tijdschriften : "The Divine Life Membership Supplement" in januari 1949, "Yoga Vedanta" in het Hindi in juli 1951, "The Divine Life Forest University Weekly" en "Health and Long Life" in september 1951, "The Branch Gazette" in januari 1952.

Op 20 september 1951 bracht een discipel een kleine drukmachine, maar Sivananda zei: "Oji, is dit alles wat je kunt doen ? Is het om deze enkele bladzijden te drukken dat je een drukkerij opende in de Ashram ?" Gekwetst in zijn gevoelens van trots leverde de discipel ook nog een grotere machine. Dan kwam er elektriciteit en werden de drukmachines aangesloten op de stroom. De drukkerij nam nu snel uitbreiding: een zetmachine, een automatische drukpers, een vouwmachine en een boekbindmachine.

Het eerste boek van Goeroedev "Practice of Yoga, vol. I" verscheen in 1929 in Madras bij Messrs. Ganesh en Co, die ook "Practice of Vedanta" en "A Trip to Kailas" uitgaven. Gedurende twintig jaar werden Goeroedevs boeken uitgegeven in andere uitgeverijen. P.K. Vinayagam gaf twaalf boeken uit onder de titel Himalayan Yoga Series, o.a. "Kundalini Yoga". "Yoga Asanas", "Science of Pranayama", "Raja

Yoga". Ook Em. Airi van Amritsar gaf zes boeken uit, de Self-Realisation Series, o.a. "Sure Ways tor Success in Life and God-Realisation".

De Gita Press in Gorakhpoer gaf "Mind, its Mysteries and Control" uit. Messrs. Banarasi Dass van Lahore gaven "Practical Lessons in Yoga" uit. De Daily Herald van Lahore gaf "How to get Vairagya" uit.

Sivananda kreeg telkens een aantal gratis exemplaren die hij uitdeelde.

Hij was intens gelukkig.

Toen de DLS ontstond werden Sivananda's werken gecentraliseerd onder de Society en ontstond de Sivananda Publication League. Dit gebeurde in 1939. Ze gaven de eerste vijf jaar heel wat boeken uit.

Een andere belangrijke datum: 8 september 1947, Sivananda's Diamond Jubilee. Er kwamen heel wat schenkingen binnen. Een Amerikaanse dame, Liliane Samash uit Californië, schonk 40.000 Roepies.

Onmiddellijk stuurde Goeroedev al zijn manuscripten naar drukkers in Allahabad. Ambala, Bangalore en Madras. Kashiram Goepta van The General Printing Works, Calcutta, bekostigde achttien van Goeroedevs werken. Week na week kwamen er in het station van Rishikesh dikke pakken boeken aan. Swamiji deelde de boeken overal uit. Toen Kashiram dit hoorde, zei hij: "Laat hem. Het is onze plicht de boekenplanken telkens weer te vullen met nieuwe voorraden."

Zelfs als er een financiële crisis was in de Ashram weigerde Sivananda het tempo van de publicaties te verminderen. Hij wou wel de keuken sluiten, maar niet de drukkerij. Hij werkte aan drie of vier werken tegelijk. Zo werden tussen 1929- het jaar dat zijn eerste publicatie verscheen- en de Mahasamadhi (Sivananda's overlijden) in 1963 meer dan tweehonderd werken van Goeroedev uitgegeven, waaronder commentaren op de Bhagavad Gietaa, de voornaamste Oepanishads, Patanjali's Yoga Soetra en Narada's Bhakti Yoga Soetras. Goeroedev schreef talrijke boeken over Yoga en Vedanta en over gezondheid en hygiëne. Hij had een heel vlotte pen. Het schrijven kostte hem geen moeite. Zinnen werden paragrafen, paragrafen werden bladzijden. Bladzijden werden pamfletten. En pamfletten werden boeken. Hij had een schrift in het kantoor en een in zijn kamer, zodat hij ieder ogenblik kon schrijven. Hij had ook verscheidene pennen klaarliggen, zodat hij geen tijd verloor met er een te moeten zoeken. Hij gebruikte geen tafel of stoel, maar zat neer op de grond met de benen gekruist. Een Swami zei me : "Men zegt dat Goeroedev geboren werd in Pattamadai, maar ik beweer dat Goeroedev geboren werd in de drukkerij."

Hij kende geen ogenblikken van inspiratie of geen inspiratie. Er was voor hem een aaneenschakeling van geïnspireerde ogenblikken. Elke gedachte werd onmiddellijk opgeschreven. Zijn pen was zijn wapen.

Maar hij hanteerde het met liefde. Hij gebruikte elke vorm van literatuur om zijn ideeën uit te drukken: poëzie en drama, brieven en essays, verhalen en parabelen, aforismen en lezingen. Alle media werden gebruikt om de kennis van Divine Life te verspreiden. Hij beperkte de theorie tot een minimum en

beschreef de praktische aspecten in detail. Zijn boeken dreven de lezers naar de meditatiekamer en niet naar een woordenboek.

Sivananda kende zijn onderwerp uitstekend en wat meer was: hij voelde mee met zijn leerlingen en was bezorgd om hun welzijn. Of ze nu dichtbij hem waren of ver weg, nooit waren ze ver weg van zijn geest. De discipelen ondervonden vaak hoeveel hij van hen hield. Een voorbeeld : Swami Toeriyananda werd naar Malaya gezonden om er lezingen te houden. Toen hij terugkeerde had hij een gevoel van mislukking en was hij bang zijn Goeroe onder ogen te komen. Maar Sivananda onthaalde hem als een koning: "Je hebt prachtig werk gepresteerd. Als je ook maar één mens leert wat spiritualiteit is en hoe het te volgen ben je een heilige." Met zijn leerlingen gedroeg Sivananda zich meer als een moeder dan als een Meester. Naar een discipel die wegens een misverstand boos weggelopen was, schreef Sivananda: "Ik ben je dienaar, vriend, broer. Zelfs als jij mij verlaat, kan ik jou niet verlaten. Je verblijft altijd in mijn hart."

ONDERDEEL 08 / 16

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 08

Oorspronkelijke bron van dit onderdeel

Portret van een yogi

Narayan

Twee discipelen hadden ruzie. De ene voelde zich onvergeeflijk beledigd en wou de Ashram verlaten. Swamiji riep hem: "O, je wil vertrekken ? Wil je werk zoeken ? Wat zal het je opleveren als je deze plaats verlaat ? Want waarom eigenlijk ? Een beetje een slechte behandeling en enkele beledigingen. Als het eer is die je verlangt, zal ik je elke dag eer bewijzen. Ik zal je elke dag een koninklijke groet brengen en voor jou buigen als je wil. Is het zo goed ? Ik verlang alleen dat je om een dwaze reden niet zou verzaken aan de unieke gelegenheid een leven te leiden van Saadhanaa. Kan iets dwazer zijn? Wat betekenen beledigingen en verwijten voor een zoeker ? Enkele woorden, enkele klanken, die niet meer betekenen dan een trilling in de lucht. Ze brengen je onmiddellijk uit je evenwicht. Ze brengen je zodanig uit je evenwicht dat je ogenblikkelijk de zegen van een goddelijk leven wegwerpt en liever vertrekt om de slaaf te worden van een maandwedde. Is dat een bewijs van onderscheidingsvermogen en verstand ? De echte Saadhaka geeft nooit om eer of achting. Hij geeft alleen om God. Als iemand je beledigt, op welke manier beïnvloedt je dat dan ? Als hij je een ezel noemt, krijg je dan vier poten of lange oren ? Als hij je een hond noemt, krijg je dan een staart ? Beslist niet. Waarom gedraag je je dan op zo'n dwaze manier ?"

Een andere zoeker had gehoopt in zes maand tijd "God te vinden".

Zes maanden gingen voorbij, maar hij "had God nog niet gezien". Hij ging zijn beklag doen bij Sivananda, die hem vroeg: "Waarom zo'n haast ? Bereid je voor op de Grote Vereniging. Het is beter te reizen met hoop dan ontgoocheld aan te komen. Werk en werk in het levende heden." Sommige leerlingen konden het niet harden en vertrokken. Sivananda zei : "Het is niet door dwang of regels dat mensen veranderen in goddelijke wezens. Ze hebben hun eigen ervaringen nodig om te worden overtuigd."

Sivananda gaf zijn leerlingen de raad op te staan in Brahmamoehoerta, vier uur. en Aasanas, Praanaayaama en meditatie te beoefenen en te vasten op bepaalde dagen, maar hij dwong ze nooit. Hij moedigde aan, stimuleerde, argumenteerde, beloofde, maar dwong nooit iemand. Zijn regel was er een van liefde.

Hij inspireerde door zijn eigen voorbeeld. Zijn leven was een open boek. De Saadhanaa die hij aanprees was eenvoudig en niet nieuw. De mensen kwamen ook bij hem met hun wereldse problemen. Hij minimaliseerde hun problemen niet, maar suggereer mogelijke oplossingen. En zelf hielp hij ze zo goed hij kon.

Als iemand met spirituele aanleg met hem in contact kwam, begon hij zijn hervormend werk. Hij kneedde en vormde de zoeker op een geheimzinnige wijze. Dit was zijn liefste werk: "De grootste dienst die ik de mensheid kan bewijzen is het trainen en vormen van zoekers.

Iedere Yogaleerling wordt, als hij gezuiverd en geëvolueerd is, een centrum van spiritualiteit. Hij zal door zijn magnetische aura duizenden babyzielen aantrekken voor spirituele transformatie en regeneratie."

Hij gebruikte hiervoor verscheidene methodes.

Ten eerste was er zijn weergaloze liefde. Swamiji faalde er nooit in te reageren op de genegenheid van een discipel. Die zichtbare of onzichtbare weerklank was altijd geladen met zaligheid. Dergelijke ogenblikken waren van een nooit te vergeten inspiratie, en leidden de leerling naar een grotere inzet. Een zoeker die ernstige inspanningen deed werd door Sivananda onmiddellijk aangemoedigd en daadwerkelijk geholpen.

"Lach en leer" was een van zijn methodes. Hij wees op fouten en verkeerde opvattingen met humor. Ook stilte was één van zijn methodes.

Hij sprak dan met geen woord over de gemaakte fout, maar gaf op het psychologisch juiste ogenblik een traktaat of pamflet waarin de fout werd beschreven en waarin werd uitgelegd hoe ze te verbeteren.

Soms gaf Sivananda een discipel ook een schokbehandeling, die zijn egoïsme een flinke deuk gaf. Reageerde de discipel op een nederige manier dan was Sivananda de eerste om voor hem te knielen en hem te helpen. Als een discipel een ernstige fout maakte, reageerde Sivananda met duidelijke onverschilligheid. Het werd de leerling dan vaak duidelijk wat de vriendschap van de Meester heel de tijd voor hem had betekend.

Sivananda's meest fascinerende methode was werken op het mentale vlak van de zoeker. Geleidelijk drong het tot de discipel door dat het de Meester was die zijn gedachten manipuleerde. Dat was de voornaamste fase in zijn spirituele evolutie.

De meeste mensen schreef Goeroedev een eenvoudige Saadhanaa voor, die ze thuis konden beoefenen. Hij vestigde hun aandacht op wijsheden uit de Schriften, zoals "Matri devo bhava. Pitri devo bhava, Aachaarya devo bhava, aatithi devo bhava. Beschouw je moeder als God, je vader als God, je leraar als God, je gast als God (Taittiriya Oepanishad)."

Maar aan zoekers met sterke spirituele Samskaaras (onderbewuste indrukken) predikte hij het pad van verzaking en zong hij liederen zoals volgende Shloka uit de Vairaagya Dindimih van Aadi Shankaraachaarya :

"Maataa naasti pitaa naasti naasti bandhoe sahodarah artham naasti griham naasti tasmaat jagratah jagratah. Je hebt geen moeder, geen vader, geen familieleden, geen broers, geen weelde, geen huis (d.w.z. niets van dat alles is eeuwig, niets ervan zal je volgen na de dood). Daarom, ontwaak, ontwaak."

Oude mensen die geen wereldse plichten meer hadden werden door Sivananda met open armen in de Ashram ontvangen. Hij moedigde ze aan veel Saadhanaa (spirituele oefening) te doen: te baden in de Ganges, veel Japa te doen (herhaling van een Mantra: naam van God) en veel Shravana te hebben (luisteren naar spirituele uiteenzettingen). Hij danste van vreugde als hij vrede en zaligheid op hun gezicht zag.

Mensen die geen zelfbeheersing hadden, raadde hij aan het gezelschap van Mahaatmas op te zoeken. Als dit ze hervormde, stuurde hij ze in afzondering voor meditatie. Als dit ze echter lui en lethargisch maakte, schreef hij Karma Yoga (onzelfzuchtig dienstbetoon) voor als tegengif. Maar als ze vorderingen maakten in de meditatie vroeg hij ze door te zetten en stelde als voorbeeld Boeddha, Jezus en Aurobindo: "Jezus was spoorloos gedurende achttien jaar. Boeddha ging gedurende acht jaar in afzondering in het Oeroevalawoud. Swami Rama Tirtha leefde twee jaar lang als een kluizenaar in het Brahmapoeriwoud. Sri Aurobindo predikt dat men de verlichting moet bereiken te midden van activiteit, maar hij sloot zichzelf op in een kamer gedurende de laatste twintig jaar."

Als een of andere grote Mahaatma hoge spirituele toppen bereikte in zijn afzondering, vroeg Swamiji hem naar buiten te komen en zijn ervaringen en kennis met anderen te delen.

"Het is zeer gemakkelijk zich terug te trekken in een grot. Hoe gemakkelijk is het niet, niet te liegen als er niemand is om tegen te spreken. Hoe gemakkelijk is het niet, niet woedend te worden als er niemand is die je dwarsboomt. Wat betekent het je geest te beheersen als er volstrekt geen verstrooiingen zijn. De echte glorie van de echte Yogi of Gnyaani (wijze) is het feit dat hij zijn geest kan beheersen en zich kan geven aan Karma Yoga voor het welzijn van zijn medemensen te midden van de wereld," zei hij eens in een avondsatsang. En naar een Sannyaasin die jarenlang verbleef in een van de ijzige grotten van Gangotri, schreef hij dat het doel van spirituele oefeningen het uitroeien van egoïsme is: "Egoïsme neemt allerlei vormen aan", waarschuwde hij, "men moet zijn verschijning met waakzaamheid opsporen. Als men geen beledigingen en kritiek kan verdragen heeft onze Saadhanaa geen vruchten afgeworpen. De grotyogi moet worden getest in Chowringhee, Cönnaught en Mount Road (drukke centra in Calcutta, New Delhi en Madras). Als hij daar zijn evenwicht bewaart, is hij geslaagd in Yoga."

Zijn boeken en brieven dreven vele mensen naar de Ashram. Soms nog heel jonge mensen, meestal jongens, maar af en toe ook meisjes.

Sivananda zei: "Ik denk dat vele vaders en moeders me verwensen uit de grond van hun hart. Maar wat moet ik doen ? Laat ze hun kinderen tegenhouden als ze kunnen. Iedereen heeft zijn eigen Praarabdha (lot). Niemand kan er de uitwerking van beletten."

Maar niet al die jonge mensen hielden voet bij stuk. Sommigen keerden na een tijd terug naar huis. De meesten echter bleven in de Ashram. En enkelen namen Sannyas. In India's geschiedenis is er geen enkele andere wijze die zoveel mensen Sannyas gaf: aan mannen en vrouwen, jong en oud, Indiërs en vreemdelingen. Iemand vroeg hem: "Bent u zeker dat al deze jonge mensen die u hebt ingewijd werkelijk de plichten van deze Ashram begrepen hebben en dat ze zich zullen houden aan hun principes?" Sivananda's antwoord was: "Ik kan zelf heel wat voorbeelden aanhalen van Sannyaasins die hun principes overboord gooiden", en hij keek de bezoeker die de opmerking had gemaakt recht in het gezicht, "en toch zijn ze uw verering waard. Want ten minste één dag waren ze Sannyaasins. Ze hadden de moed hun armen omhoog te steken (dit gebaar betekent: "Ik geef me over !") en te zeggen: "Ik verzaak aan de vreugden van de drie werelden." Ze hadden de moed op te staan tegen de grootste krachten van de Natuur, de krachten die dit Samsaara (zintuiglijk heelal) onderhouden, de instincten van zelfbehoud en voortplanting. Ze stonden daar als de meesters van de Natuur. Ze worden soms onverhoeds overrompeld, als ze wat onoplettend zijn. Het verhaal van andermans falen moet je niet ontmoedigen. Dat één mens faalt betekent nog niet dat de Orde ongeschikt is voor de jeugd. Herinner je de namen van grote Sannyaasins zoals Swami Vivekananda. Swami Rama Tirtha, Swami Dayananda. In feite stel je vast dat de grootste Sannyaasins de wereld verzaakten toen ze nog jong waren. Wat kan een oud man bereiken ? Het is namaak-Sannyas als hij de heilige Orde omhelst."

Sivananda wou niet dat zijn jonge Sannyaasins hun vorming en talenten vergaten in zijn Ashram. Hij geloofde niet in werkloze Sannyas. Integendeel hij weigerde inwijding aan degenen die van de wereld verwachtten dat hij hun luiheid zou voeden. Voor hem betekende Sannyas zichzelf ten volle geven aan een leven van actief dienstbetoon : "Manava seva. Madhava seva. De mens dienen, is God dienen." De enige verandering moet plaatsvinden in de geest, die oranje moet worden gekleurd met de gedachten van dienstbetoon en opoffering.

ONDERDEEL 09 / 16

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 09

Oorspronkelijke bron van dit onderdeel

Portret van een yogi

Narayan

Sivananda gaf Mantra-inwijding aan duizenden mensen. "Een Mantra is God gevat in een klankstructuur", verklaarde hij. "De herhaling van een Mantra heeft de geheimzinnige kracht de manifestatie van de Godheid op te roepen, zoals het splitsen van een atoom de enorme krachten erin vrijmaakt." Sivananda deed evenveel om Japa Saadhanaa (herhaling van een Mantra) bekend te maken als om de glorie van Sankiertan te verspreiden. Overal waar hij ging, droeg hij Japa Maalaas mee om uit te delen (Maalaa : snoer met honderden en acht kralen voor Japa).

Ook raadde hij de mensen aan de Mantra dagelijks te schrijven, wat hij Likhit Japa noemde. Zoekers van over de hele wereld stuurden hem hun Mantraschrijfboek voor nazicht en zijn zegen. Met de inwijding gaf hij ook enkele instructies mee en vestigde hij een innige relatie met de discipel.

Sivananda geloofde ook in de doeltreffendheid van gemeenschappelijke Saadhanaa. Hij miste geen enkele Satsang. Om dezelfde reden organiseerde hij tweemaal per jaar Saadhanaaweken in de Ashram, die dan veranderde in een spiritueel trainingskamp. Er waren uiteenzettingen over de spirituele oefeningen. De nadruk lag echter op de praktijk. "Een ons praktijk is beter dan tonnen theorie," zei hij. Er werd een intensief programma van Japa, meditatie, Aasanas, het observeren van Mauna (stilzwijgen), onzelfzuchtig dienen enz. gegeven. Om de bezoekers aan te moedigen waren er wedstrijden in Aasanas, Mantraschrijven, reciteren van de Gietaa voor buitenstaanders. De bewoners van de Ashram ondergingen een training het hele jaar door. Als een Swami onderlegd was in muziek en Bhajan vroeg Sivananda hem elke morgen een muziekles te geven. De Hatha Yoga-expert gaf een Aasanaklas. Er werd ook Sanskrit onderwezen. Schriften zoals de Toelsidaas Raamaayana, de Bhagavad Gietaa, de Yoga Vaasishta werden verklaard. Zo kon iedereen voor zichzelf een goed studieprogramma opmaken.

De Meester had zijn eigen karakteristieke methodes om de discipelen te testen. Hij liet b.v. iemand spreken in de Satsang en ging na of hij na zijn lezing nederig bleef of opzwol van trots.

Hij vroeg iedereen met nadruk een spiritueel dagboek bij te houden.

"Dat is een Goeroe aan je zijde", zei hij. "Het zal je dwingen aan zelfonderzoek te doen. Een gedeelte van de geest bestudeert dan een ander gedeelte van de geest. Je zult op die manier je eigen fouten ontdekken." Hij vroeg aan iemand: "Zul je elke maand je spiritueel dagboek opsturen?" "Ik zal proberen", antwoordde de man. Onmiddellijk reageerde Sivananda: "Je probeert niet te eten. Je probeert niet te drinken. Je eet en drinkt, maar je zegt dat je zult proberen mij je dagboek op te sturen."

Sivananda vroeg zijn leerlingen eerlijk te zijn in hun spirituele oefeningen. Hij legde ze niet teveel beperkingen op in verband met voedsel en kledij. Hij gaf ze de raad niet teveel te denken aan hun lichaam, brood en baard, maar voortdurend te verblijven in het aldoordringende Brahman (Absolute). "Uiterlijke regels hebben niet veel belang", verklaarde hij. "Mijn leerlingen kunnen overal leven en gelijk hoe gekleed gaan en toch op een doeltreffende manier mijn instructies volgen."

En wat waren die instructies? "Dien. Bemin. Geef. Zuiver. Mediteer. Realiseer. Wees goed. Doe goed. Verdraag beledigingen en kwade bejegening. Onderzoek: 'Wie ben ik ?' Ken jezelf en wees vrij. Je bent niet dit lichaam, niet deze rusteloze geest. Je bent in wezen Onsterfelijk Aatman (Zelf). Realiseer dit en wees vrij. Stel het niet uit, maar Doe Het Nu." Dit noemde hij zijn Yoga van de Samenvatting. Sivananda geloofde in synthese, in een integrale ontwikkeling. Zijn leer was ook universeel. Hij was een kristallisatie van de essentie van alle religies. Zijn opvatting was: "Welke religie je ook beoefent, wie ook de profeet moge zijn die je volgt, welke taal je ook spreekt, welk land je ook bewoont, wat ook je leeftijd en geslacht mogen zijn, je kunt gemakkelijk groeien als je weet hoe het ego te verpletteren, hoe de lagere natuur van de geest te vernietigen en hoe meesterschap te verwerven over je lichaam, zinnen en geest." "De waarheid", zei hij ook "kan niet de exclusieve eigendom zijn van één enkel individu, hoe groot hij ook is. Wij moeten ons hoeden voor kwezelarij."

Twee Zwitserse toeristen vroegen aan Swamiji : "Hoelang duurt de cursus van de Forest University ? We lazen dat zoiets hier bestaat."

"Een leven lang", antwoordde Sivananda. "Als je de eindproef wil afleggen, die Zelfrealisatie is, moet je je hele leven wijden aan de studie en beoefening van Yoga en Vedanta. Het volstaat niet enkele boeken te lezen en je kennis uit te braken op je examenblad en heel voldaan over jezelf te denken : "Ik ben een groot Yogi."

Sivananda's instructies aan enkelingen waren altijd bondig en gevat en werden niet gemakkelijk vergeten. Enkele voorbeelden. Aan een ingenieur gaf hij de raad : "Bouw de Brug van de Onsterfelijkheid." Aan een dokter: "Amputeer je ego." De zakenman vroeg hij zaken te doen met God ; een militair de innerlijke strijd te voeren, een politieman zijn eigen geest te verhoren. Hij gaf een leraar de raad eerst zichzelf te onderwijzen, een sociale hervormer hield hij voor vooral zichzelf te hervormen. Aan moeders vroeg hij dat ze hun kinderen vooral Godlevertraan zouden geven.

Dr. Maryse Choisy uit Parijs schreef: "Ik voelde in hem de aanwezigheid van die echte wijsheid die we allen verlangen, waar we ook geboren zijn. Swami Sivanandaji kent alle zaken die men kan leren aan Westerse universiteiten en veel meer nog die je er niet kunt leren. Zelfs de grootste materialist moet die aura voelen, dat magnetisme, die sereniteit, die heiligheid, die om Swami Sivanandaji hangt. Wat me meest trof als bewonderenswaardig en nieuw in Swami Sivananda is de wijze waarop hij ieder ogenblik het Goddelijke naar voren brengt. Waarover het ook gaat, over psychologie. geneeskunde, filosofie of religie, Sivananda heeft ons altijd iets te leren. Ik moet bekennen dat hij een van de volledigste mensen is die ik tot nu toe heb ontmoet.

Waarschijnlijk is dat zo omdat liefde en dienstvaardigheid de drijfveren van zijn leven zijn, zoals dat ook het geval was met Mieraa en Toekaraam."

8 januari 1950, tijdens een avondsatsang. Govindan. een overspannen Ashrambewoner, sloeg driemaal met een bijl naar Sivananda. In die tijd was er nog geen elektriciteit in de Ashram. Er brandde alleen een olielampje. Door de duisternis miste de aanrander zijn doel. De bijl kwam tegen de deurstijl terecht. Alleen de steel raakte Swamiji's hoofd. Maar deze droeg gelukkig een tulband. De aanrander werd gegrepen en meegenomen door de politie. De volgende morgen ging Swamiji naar het politiekantoor. Hij wilde niet dat Govindan gestraft werd. "Bedoel je dat er iets kan gebeuren buiten Gods Wil?" argumenteerde hij. "De Heer alleen zette Govindan ertoe aan te doen wat hij deed. Zijn "Dyoetam chalayatam asmi (Ik ben het dobbelen van de bedrieger. Bhagavad Gietaa, X 36) en Taskaram pataye namo namah (Gegroet zij de Heer der dieven. Sataroedriya, Yajoerveda III)" slechts woorden ? Verblijft dezelfde alomtegenwoordige Heer niet in de dief, de rover, de moordenaar en de inbreker ? Neen, ik zal niet toelaten dat de politie

Govindan straft. De Heer spaarde mijn leven, want er is nog dienstbetoon te doen met behulp van dit lichaam. Ik moet verdergaan met dat dienstbetoon. Dat is alles wat dit voorval me duidelijk maakte." Hij tekende de heilige tekens op Govindans voorhoofd met Bhasma (as) en Koemkoem (rood poeder), gaf hem boeken met een ondertekende opdracht in en wijdde hem in in de Ashtaakshara Mantra (Om Namo Naaraayanaaya). Hij gaf hem enkele eenvoudige spirituele instructies en schonk hem fruit, kleren en een deken. Hij zond hem dan terug naar zijn geboortestad Salem. Twee Ashrambewoners moesten hem vergezellen tot Agra. Hij vroeg de politie de zaak te vergeten. Tegen zijn discipelen zei hij: "Mijn ideaal is Jayadeva. Rovers hakten zijn hand af en smeten hem in een kuil. Toen de goden met een Poeshpaka Vimana (bloemenwagen) kwamen om hem naar het paradijs te brengen, weigerde hij in te stappen, als ook de rovers die zijn hand hadden afgehakt niet meemochten. Dat is mijn ideaal."

Een Zwitserse dame, Myriam Orr. die Sivanandashram bezocht in de late vijftiger jaren schreef in een Zwitserse krant over een vreemd voorval dat ze meemaakte, op het ogenblik dat ze in de Ashram aankwam.

"Een oudere man met een edel voorkomen en een gezicht dat vriendelijkheid en goedheid uitstraalde, die blootsvoets was en gekleed ging in een Engelse overjas, ging driemaal rond een uitgemergelde arme man, die gekleed was in een gescheurde en verhakkelde lendendoek die hem maar een armzalige bescherming bood tegen de sterke wind uit de Himalayas. Na zijn rondgang ging de oudere man plat op zijn buik liggen vóór de arme man, die beefde van emotie. Hij nam hem daarna mee naar de Ashramkeuken, bood hem een maaltijd aan en at met hem wat rijst mee. waarna hij een Vedisch gezang zong over de goddelijkheid en broederschap van de mens."

Die oudere man was niemand minder dan Swami Sivananda. Later ondervroeg de Zwitserse dame Swamiji hierover. Hij zei: "De man die je zag was een Harijan (letterlijk: kind van God ; naam gegeven door Gandhi aan de onaanraakbaren). Hij kwam me bezoeken omdat hij voelde dat hij niet lang meer zou leven. Ik groette hem op de oude, traditionele manier en vroeg hem in ons hospitaal te blijven. Hij is zeer ziek. Wij doen ons best voor hem en omringen hem met alle liefde. Er is slechts één kaste, de kaste van de mensheid. Onaanraakbaarheid is een schande. Religie heeft daar niets mee te maken. Het is een afwijking, een bijgeloof, waarvan nog velen het slachtoffer zijn. Het moet worden bevochten met alle midden en volledig worden uitgeroeid."

Myriam Orr vroeg Swamiji of hij op dezelfde manier boog voor alle onaanraakbaren die hem kwamen opzoeken. Swamiji antwoordde dat hij hierin geen vaste regels had. "Deze man heeft veel geleden. Zijn hart, zijn hele wezen, is doordrongen van een zeldzame zuiverheid. Hij heeft nooit iemand kwaad gedaan. In ieder wezen ziet hij een vonk van God."

"Kent u hem al lang, eerwaarde Swamiji ?" "Neen, het was de eerste maal dat ik hem zag." "Kunt u dan de ziel en het hele leven van de mensen zien zoals u hun lichaam ziet, eerwaarde Swamiji?" "Dat kan iedereen als hij de kracht ertoe in zichzelf ontwikkelt."

Ananthanarayanan beschrijft Sivananda als volgt: "Swami Sivananda was ongeveer 1.80 m. Hij had brede schouders en lange armen. Hij schoor zijn gezicht en hoofd kaal. Hij had een kinderlijk gezicht zonder enig spoor van sluwheid of bitterheid. Zijn ogen schitterden. De titanische proporties van zijn hoofd en lichaam deden denken aan de goden uit de Griekse mythologie."

In de eenvoud van een monnik scheen Sivananda een koning. Het was onmogelijk zijn leeftijd te schatten. "U ziet er uit als de rots van Gibraltar", zei een bezoeker op Swamiji's achtenzestigste verjaardag.

Swamiji had een gevoelige, krachtige stem. Vaak duwde hij de micro weg met de woorden : "Ik heb hem niet nodig."

Sivananda stapte geluidloos. Jarenlang liep hij blootsvoets; alleen op oudere leeftijd begon hij kanvasschoenen te dragen. Er was rust in al zijn bewegingen.

In de winter droeg Swamiji een overjas en in de zomer twee grote stukken katoen: het ene rond zijn lendenen en het andere op zijn schouders en over zijn borst.

Men had geen introductiebrief nodig om hem op te zoeken. Hij was bereikbaar voor iedereen. Iemand zei over hem: "Zet hem in een dicht woud in een onbekend land. Hij zal er vriendschap sluiten met tijgers, leeuwen en beren."

Swamiji probeerde de mensen aan te spreken in hun moedertaal. Naast Tamil, Engels, Hindi en Maleis, die hij goed kende, leerde hij woorden van begroeting, spreekwoorden, gedichten en liederen in verscheidene talen, die hij alle gebruikte in zijn omgang met mensen.

Sivananda voelde zich overal en bij iedereen thuis.

ONDERDEEL 10 / 16

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 10

Oorspronkelijke bron van dit onderdeel

Portret van een yogi

Narayan

DE LAATSTE DAGEN

Tijdens een avondsatsang in 1963 nodigde Sivananda alle geïnteresseerden uit om Sannyas te nemen op de volgende Sivaraatridag : "Wie weet wat er volgende Sivaraatri gebeurt", zei hij. Een discipel protesteerde en zei dat Swamiji niet op zo'n manier moest spreken. Maar Sivananda antwoordde: "Zwijg stil. Je weet er niets van."

In april 1963 begon Sivananda veel ernstiger te worden met mensen en dingen. Hij begon b.v. de Ashram-administratie allerlei besparingen op te leggen. Hij ging daarbij zo drastisch te werk dat de schulden van de Ashram binnen een maand fel daalden. Maar hij trad met zoveel humor op dat niemand er diepere drijfveren achter zocht.

De waarheid was dat Sivananda zijn afscheid voorbereidde. In mei en juni vroeg hij verscheidene malen de kalender. Hij bestudeerde vooral de maand juli. Hij stelde een voorspoedige datum vast voor zijn eigen Mahaasamaadhi (overlijden).

Vanaf mei 1963 begon hij dagelijks bandopnamen te maken. Hij las voor met kracht en inspiratie uit zijn boeken en pamfletten. Hij wilde zijn medemensen dienen, zelfs na zijn overlijden. In deze periode stuurde Sivananda ook een enorme massa literatuur naar een groot aantal dagbladen en tijdschriften.

Op 21 juni 1963 kwam Sivananda de laatste maal naar het kantoor in de Diamond Jubilee Hall. Toen hij buiten kwam keek hij overal rond.

Hij bekeek ook de discipelen die hem volgden en zei met zijn gewone humor: "De Viman (wagen uit de hemel) zal nu spoedig komen uit Brahmaloka (hemel). Wie komt er allemaal mee ?"

In zijn Koetir kreeg Sivananda pijn in het heupgewricht. Hij kon de avondsatsang niet bijwonen. Er werd een diathermie toegepast en hij kreeg een geneesmiddel.

Ook de dag nadien kon Sivananda niet naar zijn kantoor gaan. Hij hield zich in zijn Koetir zelf bezig met zijn briefwisseling, het versturen van kosteloze zendingen boeken en allerlei andere werkjes. 's Avonds werd de pijn erger.

De volgende morgen kwam Swamiji naar de veranda van zijn Koetir om de post door te nemen en bandopnamen te maken. Ook dicteerde hij een tijd. Gedurende vele jaren had hij dagelijks op vaste uren geschreven, om zijn rijke ervaringen en sublieme gedachten met de wereld te delen. Twee maand voor zijn overlijden kon hij echter niet meer schrijven en begon hij te dicteren.

Sivananda trok zich die dag vroeg terug. De pijn werd erger en hij werd onderzocht door Dr. O.P. Kapoer.

Een van de volgende dagen. Sivananda begon ondanks zijn ziekte zoals gewoonlijk te dicteren. Maar na enkele zinnen zei hij*: "Het geluk komt als het individu versmelt in God."* Er verstreken minuten. De discipel

wachtte, maar Swamiji zei niets meer. De discipel vroeg om verder te gaan met dicteren. Sivananda antwoordde echter in het Tamil : "Poroem. Genoeg."

Op 23 juni om middernacht wilde Sivananda naar het toilet gaan, maar hij stelde vast dat een van zijn benen verlamd was. Ondanks die handicap kwam hij de volgende dag. 24 juni toch nog naar buiten op de veranda. Hij had een hoge bloeddruk en kon met moeite spreken. Ondanks dat probeerde hij nog een bandopname te maken.. Een reeds enige tijd geplande ceremonie werd dan opgedragen in zijn aanwezigheid: het ceremonieel voor de eerste maal voeden van een baby met rijst. Sivananda zegende de baby.

Na de ceremonie presenteerde de directeur van de Ashramdrukkerij het eerste exemplaar van de herdruk van "Kundalini Yoga". Sivananda nam zijn boek in handen en knuffelde het als een baby, met veel waardering voor het verzorgde werk. Maar toen hij de bladzijden omsloeg konden de discipelen zien dat zijn hand beefde.

Tijdens het middagmaal kon Sivananda niets opnemen met zijn linkerhand. Evenmin kon hij zijn handen vouwen na het eten om zoals gebruikelijk "Moeder Ganges" te groeten.

Op 25 juni werd hij onderzocht door dokters van Dehra Doen en Lucknow. Hij probeerde te spreken, maar zijn articulatie was onduidelijk.

Een dokter zei: "Swamiji, maak u geen zorgen over iets. Denk aan niets." Swamiji antwoordde: "O, hoe is dat mogelijk ? Ik moet aan vele dingen denken. Ik moet zorgen voor vele mensen." Dit was slechts één facet van Swamiji's buitengewone persoonlijkheid. Het andere facet, het transcendentale bewustzijn dat hij was verschilde volledig.

Zo merkte hij eens op : "Ik kan niet denken", en verwees op die manier naar het stadium dat hij had bereikt, waar gedachten niet reiken en de geest niet meer bestaat.

Hij gaf zich met hart en ziel aan zijn werk. Maar daarna zei hij : "Naaham na toem daftar goem. Er is geen ik en geen jij, het kantoor is gesloten."

Rond de middag kwam Col. M.S. Rao aan uit Delhi. Col. Rao was op dat ogenblik de persoonlijke geneesheer van de President van India.

"Hoe gaat het, Swamiji ?" vroeg hij, waarop Sivananda antwoordde: "Ik ben volmaakt in orde." Dit was kenschetsend voor de Meester.

Als iemand informeerde naar zijn gezondheid, zei hij altijd: "Opperbest!" "Hoe kon het anders voor iemand die altijd in ononderbroken communie was met de Heer?" schrijft Ananthanarayanan. Diezelfde avond echter kon hij moeilijk slikken. Hij kon zelfs de tabletten van de dokter niet innemen. Ze moesten worden verpulverd en vermengd met honing.

6 juli 1963, Goeroe Poernima. Niemand werd toegelaten in Sivananda's Koetir. De Ashrambewoners en bezoekers vierden de plechtigheid alleen. 's Namiddags hielp een discipel Swamiji in bed en vroeg of hij iets wenste. "Niets", antwoordde de Meester en na een tijdje reciteerde hij de volgende regels uit de Brahma Soetras van Bhagavan Vyasa en de Yoga Darshana van Maharshi Patanjali:

"Tattoe samanvayat (Brahma Soetras. I. 1.4).

Tasya vachakah pranavah (Yoga Darshana. 1.27).

Sa toe dierghakala-nairantarya satkarasevito dridhabhoemih (Yoga Darshana. 1.14)."

Kon iemand een betere Oepadesh (lering) geven op deze voorspoedige Goeroe Poernima dan deze beweringen uit de Schriften ? Met deze drie Soetras (aforismen) leerde Sivananda dat Brahman (het Absolute) het doel is en dat men om het doel te bereiken OM moet herhalen en Saadhanaa beoefenen gedurende een lange tijd met geloof en toewijding.

Vanaf die dag begon de toestand van de Meester te verbeteren. Opnieuw lieten de Ashram-autoriteiten bezoekers toe in zijn Koetir. Op 8 juli werd Swamiji naar de veranda gereden en op zijn verzoek werden de deuren van de veranda naar de rivier open gezet, zodat hij naar hartelust kon genieten van de schoonheid van de Ganges. Voor Sivananda was Ganges Darshan (de Ganges zien) een spiritueel feest.

Terwijl Swamiji op die manier naar de Ganges staarde, kwam een groep discipelen rond hem zitten. Ze wensten na te gaan hoe goed de Meester zijn ledematen kon gebruiken. Ze brachten zijn bril. pen en papier. Sivananda schreef duidelijk leesbaar: "Serve, love. meditate, realize. Dien. bemin, mediteer, realiseer." Het blad papier waarop Goeroedev deze onsterfelijke woorden schreef is in het bezit van Dr. Adhvaryoo van Virnagar, Goejarat. Sivananda zag er nu verschrikkelijk uit. Eén van zijn ogen was gesloten, zijn mond was verwrongen, hij kon niet goed spreken, een van zijn benen was verlamd. Dagen lang moest hij op hetzelfde bed liggen. Toch hoorde niemand hem ooit klagen. Integendeel, hij maakte grapjes en bracht zijn oppasser aan het lachen. Swamiji's innerlijke vreugde manifesteerde zich in alles wat hij zei en deed. Nooit zag iemand een uitdrukking van pijn op zijn gezicht. Zijn aangename manieren en natuurlijke vriendelijkheid veranderden niet tijdens zijn ziekte. Al wie hem bezocht tijdens zijn laatste dagen voelde dezelfde onweerstaanbare liefde.

Op zekere dag riep de zieke Sivananda uit: "O. Saravanabhava-zalf valt van boven. Neem allen een tube (Saravanabhava: God)."

Op zekere avond speelde er een radio in de buurt. Een bekend muzikant gaf een recital. Swamiji lag in bed met de ogen gesloten. Zijn discipelen dachten dat hij sliep. Maar tot hun grote vreugde opende hij de ogen bij het einde van het recital en zei: "Schrijf naar de artiest dat ik van zijn muziek genoot. Breng hem mijn dank over."

Een van de bezoeksters tijdens zijn ziekte was de Indiase minister van Gezondheid, Dr. Soeshila Nayyar. Swamiji gaf haar boeken en bood haar een ontbijt aan. Hij zong de Maha Mrityoenjaya Mantra voor haar gezondheid en welzijn en hield voor haar een prachtig sermoen over "Dien, bemin, geef, zuiver, mediteer, realiseer" en zegende haar.

Swamiji lag onbeweeglijk, de ogen gesloten. De dokter, Col. Rao, kwam. onderzocht Swamiji. testte zijn reacties en zei bij het verlaten van de kamer: "Swamiji is buiten bewustzijn." Maar onmiddellijk reageerde Swamiji : "Ik ben NOOIT buiten bewustzijn."

Op 10 juli drukte Swamiji de wens uit de Ganges te zien vanwaar hij lag. Het bed werd verplaatst zodat de Meester de heilige Tiertha (bedevaartplaats) kon zien, waar hij meer dan dertig jaar had geleefd en waarover hij een boek had geschreven (Mother Ganges).

Op 12 juli gaf Devaki Koetty hem pen en papier. De Meester schreef:

"Remember. Forget. Onthoud. Vergeet." Ze hield de onderlegger wat hoger, maar Swamiji duwde hem weg en zei: "Dat is voldoende. Onthoud dat je Devi (Gods beeld en gelijkenis) bent en vergeet Devaki Koetty."

Middernacht, 12-13 juli. Sivananda sliep niet, maar schreef het OM-teken met zijn vinger op zijn rechterdij. Dit was een gewoonte van hem. Meestal schreef hij echter het OM-teken met zijn duim op zijn wijsvinger. Om twee uur sliep hij in.

Op 13 juli kreeg hij buikloop en werkten zijn nieren overvloedig. De dokter gaf hem een elektrische massage, maar toen de dokter zijn gezicht wilde masseren zei Sivananda: "Genoeg. Genoeg", want wat kunnen dokters doen als het ogenblik gekomen is?

Door de overvloedige stoelgang en het vele urineren waren Swamiji's ingewanden leeg. Hij lag totaal ontspannen, zoals een kind, te trommelen op het bed met de vingers van zijn rechterhand. Of hij masseerde zachtjes zijn buik in grote cirkels. Hij had niets meer te doen: zijn taak was volbracht.

Op 14 juli kwam Col. Poeri Swamiji onderzoeken. Kort nadien kreeg Swamiji rillingen en koorts en ademmoeilijkheden. Hij nam drie lepels Horlicks en vroeg om drie uur in de namiddag om water. Hij vroeg uitdrukkelijk om Ganga Jal. Gangeswater. En Swamiji die anders zelfs met veel moeite maar een kleine hoeveelheid voedsel of drinken door zijn keel kreeg, dronk nu een half glas Gangeswater in één teug leeg, schijnbaar zonder moeilijkheden.

Het einde kwam plotseling. Om 11.15 uur die zondagavond legde Sivananda zijn sterfelijk omhulsel af. Swami Chidananda hield Goeroedevs hoofd in zijn handen en herhaalde: "OM, OM, OM..." Er was een lichte schok. De discipelen wisten dat Goeroedev overleden was. Onmiddellijk werden telefonisch en telegrafisch berichten verstuurd.

Terzelfder tijd werd Swamiji's lichaam in lotushouding geplaatst, met de handen in elkaar gestrengeld op de voeten. Op de veranda zongen discipelen zachtjes de Mahaa Mantra (Hare Raama Hare Raama Raama Raama Hare Hare. Hare Krishna Hare Krishna Krishna Krishna Hare Hare). Een voor een kwamen de Ashrambewoners buigen voor de Meester.

De volgende morgen ging het nieuws door de wereld. Ook wij lazen het hier in België in ons dagblad. Betuigingen van sympathie en rouwbeklag begonnen van overal toe te stromen. Heel Rishikesh kwam naar de Ashram afgezakt om de heilige te groeten, die de naam van hun stad wereldberoemd had gemaakt.

Een eerste ceremonieel bad werd gegeven aan Swamiji's lichaam, het werd in een nieuwe doek gewikkeld. Er werd een Tilak (rode vlek) gemaakt op zijn voorhoofd en er werden guirlandes rond zijn hals gehangen. De bezoekers stonden in een lange rij aan te schuiven.

Op woensdag 16 Juli was er een geweldige massa volk om het verplaatsen van Swamiji's lichaam bij te wonen. Om 10.30 uur werd het uit zijn Koetir gedragen onder het blazen van schelphoorns en het luiden van bellen. Op het ogenblik dat het door de deur gedragen werd hieven leraars en leerlingen van de Darshana Mahavidya. een zustervereniging, een Vedisch gezang aan. Langzaam en met grote zachtheid werd Swamiji's heilige vorm de trappen opgedragen naar de vlaggenplaats van de Ashram op de oever van de Ganges, oostwaarts. Aan de Rajbansi Ghat. daalden de dragers de trappen af naar de rivier toe en plaatsten Swamiji's lichaam op een klaarstaand bed op het platform van de Ghat (badplaats). Onder het zingen van Vedische Mantras werd het lichaam plechtig gebaad; eerst met verscheidende ingrediënten en dan met Gangeswater. Na deze Abhisheka (heilig bad) werd het in een draagstoel geplaatst, bedekt met bloemen. De discipelen hieven de draagstoel op hun schouders en de processie begaf zich op weg naar het gedeelte van de Ashram op de Vishvanaath Mandir-berg (Vishvanaath Mandir: tempel van de Ashram; Viswanath: Heer van het heelal). De plechtige klanken van de Mahaa Mantra Kiertan en Veda Patha,

onderbroken door Jayaghoshas (uitroepen van victorie) zoals "Swami Sivananda Maharaj-ki-Jai" en "Satgoeroedev-ki-Jai" vulden de lucht.

Vóór de grot die gekozen was voor de begrafenis werd de draagstoel op de grond geplaatst met het vooraanzicht naar de mensen. Een laatste publieke Aarati (wuiven van licht) werd dan opgedragen voor de gewijde vorm van Sivananda. Het lichaam werd op een plank geplaatst in de gang die naar het innerlijke van de grot leidde. Ondertussen werd de Samaadhi-put klaargemaakt door een priester met de gebruikelijke rituelen.

Toen de put klaar was werd Sivananda's lichaam onder het reciteren van heilige Mantras neergelaten in zijn laatste rustplaats. Gezeten in meditatiehouding ontving het stoffelijk omhulsel van de heilige een laatste Poejaa (eredienst) in de schoot van de aarde zelf. Welriekende Sandelpasta vermengd met rozenwater werd over het gehele lichaam gesmeerd. Sandelhoutpoeder, kamfer, zout en Vibhoeti (gewijde as) werden in de put gegoten tot hij bijna vol was. Toen het de borst en de schouders bereikte kwamen wenende discipelen naar voren om nog een glimp op te vangen van de vorm van de beminde Meester. Tegen de middag was de begrafenis voorbij en werd de grot afgesloten. Een Kalasha (kruik) gevuld met Ganga Jal (Gangeswater) werd op de Samaadhi-plaats gezet. Een lamp werd aangestoken.

De zon scheen in een blauwe hemel die hier en daar gevlekt was door witte wolken. De bergen rondom waren groen van nieuw gebladerte.

Er viel een stilte over de hele plaats. De discipelen namen hun bad na de laatste riten. Toen ze uit de rivier kwamen voelden ze een nieuwe vrede in hun hart. Het leven dat was verduisterd kreeg een nieuwe helderheid.

's Avonds tijdens de Satsang spraken allerlei discipelen over hun ervaringen met Goeroedev. Er werden liederen van devotie gezongen.

Gezamenlijk werd een hymne van aanbidding gezongen.

Wekenlang kwamen er brieven die de lof zongen van de wijze. In Hyderabad prees President Radhakrishna Sivananda's bijdrage tot de spirituele regeneratie van het land en benadrukte het feit dat India's grootheid niet gelegen is in militaire helden of zakenlui of politieke genieën, maar in heiligen en zieners. De bladen schreven lange, lovende artikelen.

Sivananda leeft in zijn discipelen, overal ter wereld. Zijn boeken werden in vele talen vertaald. Zijn foto's hangen in talrijke meditatiekamers. Zijn mausoleum en Koetir werden bedevaartplaatsen. Zijn boeken zijn in hun eenvoud, directheid, waarachtigheid en overtuigingskracht ongeëvenaard. Zij veroverden voor hun schrijver een innige plaats in het hart van vele mensen.

Laat ik dit kort verhaal van Goeroedevs geweldige leven besluiten met een van zijn uitspraken, die me zo vaak in gedachten komt:

"Blessed is he who has realised Oneness,

Happy is he who knows his own Self

Zalig is hij die de Eenheid vond.

Gelukkig is hij die zichzelf kent."

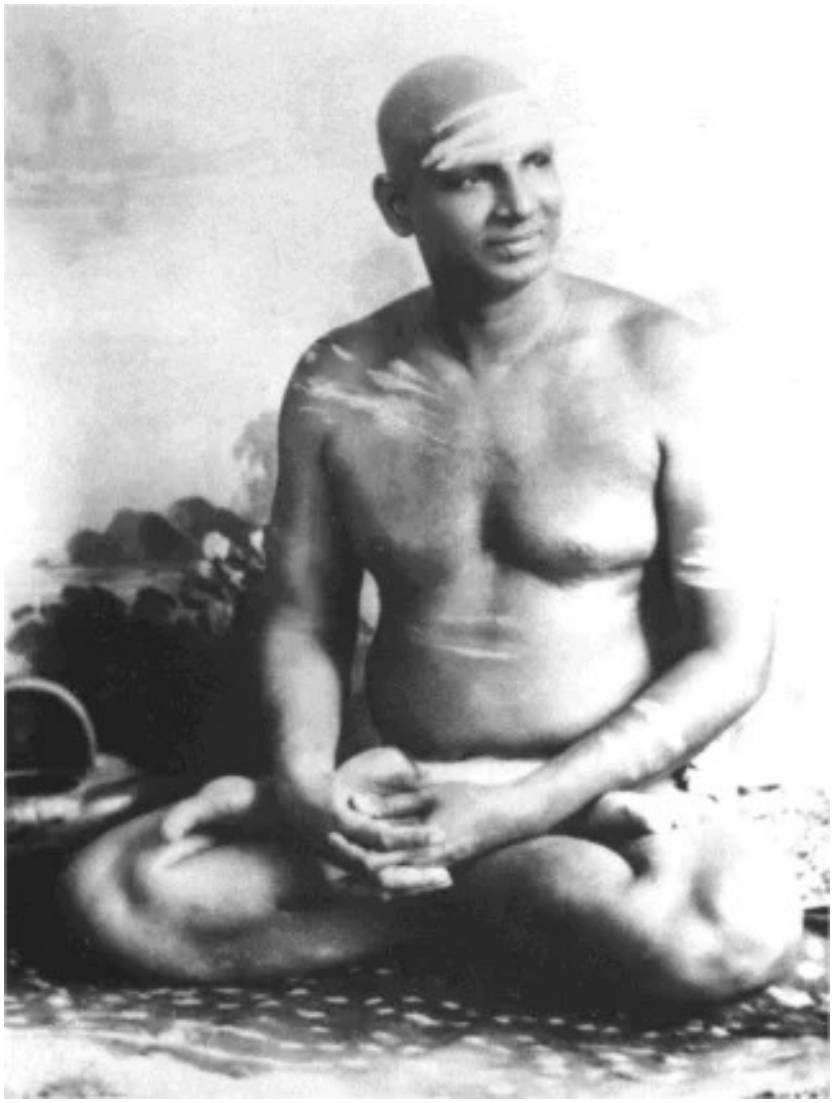
ONDERDEEL 11 / 16

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 11

Oorspronkelijke bron van dit onderdeel

Portret van een yogi

Narayan

ONDERDEEL 12 / 16

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 12

Oorspronkelijke bron van dit onderdeel

Portret van een yogi

Narayan

HOE GOD IN MIJN LEVEN KWAM

Swami Sivananda

Het zou gemakkelijk zijn deze vraag af te doen door te zeggen: "Welnu, na een periode van intense verstervingen en meditatie in Svargashram en het Darshan (aanschouwen) en de zegen van Maharshis (wijzen; letterlijk: grote zieners), verscheen de Heer aan mij in de vorm van Shrie Krishna."

Maar dat zou niet de gehele waarheid, noch een afdoend antwoord zijn op de vraag in verband met God die oneindig en onbegrensd is en buiten het bereik ligt van de spraak en de geest.

Kosmisch Bewustzijn is geen toeval. Het is de top, bereikbaar over een pad met glibberige treden. Ik heb het trede na trede beklommen, de harde manier; maar bij elke trede heb ik de ervaring gehad van God die in mijn leven kwam en me ophief naar de volgende trede.

Mijn vader was erg gesteld op ceremoniële eredienst (Poejaa) waarin hij heel regelmatig was. Voor mijn kinderlijke geest was het beeld dat hij vereerde God zelf ; en ik hielp mijn vader met vreugde, door hem bloemen en andere voorwerpen voor zijn eredienst te brengen. De diepe innerlijke voldoening die hij en ik putten uit die eredienst deed in mijn hart de overtuiging wortel schieten dat God aanwezig is in zo'n beeld dat met devotie wordt vereerd. Zo kwam God in mijn leven en plaatste mijn voet op de eerste sport van de ladder.

Als volwassene was ik verzot op gymnastiek en dynamische oefeningen.

Ik leerde schermen van een leraar die tot een lagere kaste behoorde; hij was een Harijan. Ik kon slechts enkele dagen bij hem gaan voor men mij aan het verstand bracht dat het onbetamelijk was voor een Brahmaan om leerling te spelen van een onaanraakbare. Ik dacht diep over het geval na. Een ogenblik voelde ik dat de God die we allen vereerden in het beeld van mijn vaders Poejaakamer overgesprongen was in het hart van deze onaanraakbare. Hij was mijn Goeroe. Beslist!

Dus ging ik ogenblikkelijk naar hem toe met bloemen, zoetigheden en kleren, en omkranste hem, legde bloemen aan zijn voeten en boog diep voor hem. Zo kwam God in mijn leven om de sluier van kastenonderscheid weg te nemen.

Hoe waardevol die stap was realiseerde ik me spoedig daarna; want ik zou dokter worden en allen dienen, en het bestaan van kastenonderscheid zou van dat dienstbetoon een karikatuur hebben gemaakt. Toen deze mist verdreven was door het Licht van God vond ik het gemakkelijk en natuurlijk iedereen te dienen. Ik vatte een grote interesse op voor elke soort van dienstbetoon in verband met het genezen en verzachten van menselijk lijden. Als er een goed voorschrift tegen malaria bestond, vond ik dat de hele wereld dat het volgende ogenblik zou moeten weten. Alle kennis in verband met het voorkomen van ziekten, het bevorderen van de gezondheid en het genezen van kwalen, wou ik verwerven en met iedereen delen.

Dan kwam God in mijn leven in de vorm van de zieken van Malaya.

Het is nu moeilijk voor mij om een bepaald voorbeeld te geven; en misschien is dat ook niet nodig. Tijd en ruimte zijn opvattingen van de geest en hebben geen betekenis in God. Ik kan nu terugzien op mijn verblijf in Malaya als één enkele gebeurtenis waarin God tot mij kwam in de vorm van de zieken en de lijdenden. De mensen zijn lichamelijk en geestelijk ziek. Voor sommigen is het leven een kwijnend sterven en voor nog anderen is de dood meer welkom dan het leven. Sommigen leiden een ellendig bestaan en durven de dood niet onder ogen te zien, sommigen nodigen de dood uit en plegen zelfmoord, omdat ze het leven niet de baas kunnen. Als God van deze wereld geen hel heeft gemaakt om boosaardige mensen in te werpen en er te lijden en als er (zoals ik intuïtief aanvoelde dat er moest zijn) iets anders dan dit lijden en deze hulpeloosheid bestaat, dan moet dat worden gekend en ervaren. Dat verlangen groeide in mij.

Het was op dit beslissend ogenblik van mijn leven dat God tot mij kwam als een bedelmonnik die me mijn eerste les in Vedanta gaf. De positieve aspecten van dit leven en het echte doel en de zin ervan, werden me duidelijk gemaakt. Dit trok me van Malaya naar de Himalayas. God kwam tot mij in de vorm van een allesverterend verlangen om Hem te realiseren als het Zelf van allen.

Meditatie en dienstbetoon werden met ijver voortgezet en met hen kwamen er verscheidene spirituele ervaringen. Lichaam, geest en intellect, als begrenzende bijvoegsels, verzwonden, en het gehele heelal schitterde als zijn Licht. God kwam dan in de vorm van dit Licht waardoor alles een goddelijke vorm aannam en pijn en lijden, die iedereen schijnen te belagen, schenen een luchtspiegeling te zijn, de illusie door onwetendheid geschapen, ten gevolge van de lagere zinnelijke lusten die sluimeren in de mens.

Nog een andere mijlpaal moest worden voorbijgegaan om te weten dat alles het Absolute is : "Sarvam khalvidam Brahma." Vroeg in 1950 (op 8 jan.) kwam God in mijn leven in de vorm van een halfkrankzinnige aanrander, die de avondsatsang in de Ashram verstoorde. Zijn poging mislukte. Ik boog voor hem, vereerde hem en zond hem naar huis.

Kwaad bestaat om het goede te verheerlijken! Kwaad is een oppervlakkig verschijnsel, onder zijn sluier, schittert het ene Zelf in allen.

Een opmerkenswaardig feit moet hier worden vermeld. In deze evolutie gaat niets van wat vroeger werd verworven ooit volledig verloren.

Het ene ging over in het andere en de Yoga van de Samenvatting was de vrucht: Moerti-Poejaa (verering van een beeld), onzelfzuchtig dienen van de zieken, meditatie, het cultiveren van een kosmische liefde die barrières van kaste, sekte en religie transcendeert, met als uiteindelijk doel Kosmisch Bewustzijn. Deze kennis moest onmiddellijk worden gedeeld. Dit alles was een integraal deel van mijn wezen geworden.

De missie was sterk geworden en verspreidde zich. Het was in 1950 dat ik de All India Tour ondernam. Dan kwam God tot mij in zijn Viraat-Svaroepa (universele vorm): massa's zoekers, begerig om te luisteren naar de leer van goddelijk leven. In elk centrum voelde ik dat God door mij sprak en Hij zelf spreidde zich vóór mij uit in zijn Viraat-vorm (universele vorm) als de massa. Hij luisterde naar mij. Hij zong met mij.

Hij bad met mij. Hij sprak en Hij luisterde. Sarvam khalvidam Brahma :

alles is het Absolute.

ONDERDEEL 13 / 16

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 13

Oorspronkelijke bron van dit onderdeel

Portret van een yogi

Narayan

WAT HET LEVEN ME LEERDE

Swami Sivananda

Het was, om zo te zeggen, door een flits dat ik, heel jong nog, tot het inzicht kwam. dat het leven van de mens meer is dan zijn noodzakelijke activiteiten alleen en dat er iets is voorbij de menselijke waarneming dat alles wat zichtbaar is, beheerst en er richting aan geeft. In het kort, ik begon de werkelijkheid te zien achter dat wat we het leven op aarde noemen. De onrust en koortsachtige angst die het dagelijks leven van de mens kenmerken, zijn in strijd met het hoger doel dat hij een of andere dag moet bereiken.

Wanneer de mens verstrikt is in zelfzucht, hebzucht, lust en haat, vergeet hij wat er zich onder zijn huid bevindt. Materialisme en scepticisme hebben de bovenhand. Kleine zaken prikkelen hem en voor een kleinigheid begint hij te twisten. Met andere woorden, de mens is ongelukkig. Door mijn dokterspraktijk leerde ik ten volle het lijden van de wereld kennen, ik kreeg concrete bewijzen van het grote gezegde :

"Sarvam doekham vivekinah. Alles is lijden voor wie onderscheidingsvermogen bezit." Ik werd gezegend met een nieuwe visie en een nieuw perspectief. Ik was er vast van overtuigd dat er een plaats moet zijn -een zoet tehuis van ongerepte glorie en zuiverheid en goddelijke luister- waar eeuwig absolute veiligheid, volmaakte vrede en geluk kunnen worden genoten. In overeenstemming met de verklaring van de Shroeti (Schrift), verzaakte ik de wereld en voelde ik dat ik behoorde tot de hele wereld.

Een periode van strenge zelfdiscipline en versterving gaf me voldoende kracht om ongedeerd te leven met de wisselvalligheden van de wereld. Ik begon in te zien welk een grote weldaad het voor de wereld zou zijn als ik die nieuwe visie zou kunnen delen met iedereen. Ik noemde mijn instrument The Divine Life Society.

Terzelfder tijd hadden de ingrijpende gebeurtenissen van de twintigste eeuw hun weerslag op alle mensen met een wakkere geest. De verschrikkingen van voorbije en mogelijke oorlogen en het lijden dat ze veroorzaakten, beroerde de geest van de mensen. Het was niet moeilijk in te zien dat het lijden van de mens meestal wordt veroorzaakt door zijn eigen daden. Men voelde aan dat de mens bewust maken van zijn fouten en dwaasheden en hem ertoe aanzetten zijn levenswijze te verbeteren, zodat hij zich inzet voor hogere doeleinden, de meest dringende nood van de tijd was. Als een antwoord op deze nood zag ik de Divine Life Mission ontstaan om de mensheid te redden uit de greep van de krachten van de lagere natuur en hem op te heffen tot het bewustzijn van zijn ware relatie met het heelal. Dit werk is het opwekken van het religieus bewustzijn, een bewustzijn van de wezenlijke Goddelijkheid van de mens.

Niet met argumenten of discussies alleen kan religie worden onderwezen of begrepen. Niet met voorschriften en regels kun je iemand religieus maken. Het vereist een juist afgestemd zijn op zijn omgeving, een vermogen om zowel het diepste als het meest uitgestrekte te voelen, een echte sympathie voor de schepping. Religie is beleving, geen spreken of vertoon. Ik beweer dat men religieus kan zijn. ongeacht de religie die we belijden, ongeacht de profeet die we aanbidden, ongeacht de taal die we spreken of het land dat we bewonen, ongeacht onze leeftijd of geslacht, op voorwaarde dat het mogelijk

wordt gemaakt dat men TAPAS beoefent in de echte zin van die gewijde term, die vooral betekent elke vorm van zelfbeheersing, beoefend in het dagelijks leven voor zover mogelijk is in de omgeving en onder de voorwaarden waarin we zijn geplaatst.

Ik beweer dat echte religie van het hart is. Eerst moet het hart worden gezuiverd. Waarheid, liefde en zuiverheid zijn de basis van echte religie. Beheersing over de lagere natuur, verovering van de geest, het cultiveren van deugden, het dienen van de mensheid, goede wil, medemenselijkheid en vriendschap vormen de basis van echte religie. Deze idealen zijn vervat in de beginselen van The Divine Life Society. En ik probeer ze vooral met voorbeelden te onderwijzen, wat ik belangrijker vind dan alle voorschriften.

De moderne denker heeft tijd noch geduld genoeg om harde Tapas en zware spirituele oefeningen te doen, en vele van deze zaken verwijst hij zelfs naar het domein van het bijgeloof. Om deze generatie het voordeel van Tapas te geven in de echte religieuze betekenis van het woord, om ze er de ware inhoud van te openbaren en ze te overtuigen van zijn betekenis en doeltreffendheid, houd ik mijn toorts van Divine Life hoog. als een methode van religieus leven die in zijn verscheidene stadia en fasen geschikt is voor iedereen, die kan worden beoefend door de kluizenaar zowel als door de bediende, die kan worden begrepen door de geleerde zowel als door de buitenmens. Dit is een religie die niets anders is dan wat essentieel is om zin te geven aan de dagelijkse plichten van de mens. De schoonheid van "Divine Life" ligt in zijn eenvoud en toepasselijkheid in het dagelijks leven. Het is zonder belang of men naar de kerk, de moskee of de Mandir gaat om te bidden, want alle gebeden worden aangehoord door de Ene.

De gemiddelde zoeker laat zich gemakkelijk misleiden door de grillen van zijn geest. Wie zich op het spirituele pad begeeft, laat zich licht in verwarring brengen voor hij het einddoel van zijn tocht bereikt, en wordt ertoe aangezet zijn inspanning halfweg te verminderen. Talrijk zijn de hindernissen, maar wie standvastig doorzet, zal beslist het doel van het leven bereiken en dat is het alomvattende zijn, kennis en vreugde. In al mijn geschriften heb ik grote nadruk gelegd op de discipline van de rumoerige zinnen, op de verovering van de geest, de zuivering van het hart en het bereiken van innerlijke vrede en kracht, volgens de verscheidene stadia van evolutie.

Ik leerde dat het de voornaamste plicht van de mens is te leren geven, geven in liefdadigheid, geven in overvloed, geven met liefde, geven zonder verwachting, want men verliest niets door te geven, integendeel, wie geeft ontvangt het duizendvoudige. Liefdadigheid bestaat niet louter uit het verschaffen van materiële zaken, want liefdadigheid is onvolledig zonder liefdadigheid van geaardheid, liefdadigheid van gevoel, liefdadigheid van begrip, kennis, meevoelen met anderen. Liefdadigheid is zelfopoffering in de verscheidene lagen van ons wezen.

Liefdadigheid in de hoogste zin van het woord schat ik even hoog als Gnyaana-Yagnyaa (letterlijk: offer van wijsheid ; het verspreiden van spirituele literatuur).

Zo beschouw ik ook goedheid in zijn en doen als de fundering van ons leven. Met goedheid bedoel ik het vermogen om voor anderen te voelen en te leven, en te voelen zoals de anderen het doen, en kunnen handelen op zo'n manier dat niemand wordt te kort gedaan. Goedheid is het aanschijn van goddelijkheid. Ik denk dat echt goed zijn. in het diepste van ons hart, niet gemakkelijk is a! schijnt het eenvoudig als lering. Het is een van de moeilijkste zaken op aarde, ten minste als men eerlijk wil zijn met zichzelf.

Er is geen stoffelijke wereld voor mij. Wat ik zie, zie ik als de glorierijke manifestatie van de Almachtige. Ik verheug me als ik de Sahasraara Poeroesha, de Poeroesha met duizenden hoofden en duizenden ogen en voeten, aanschouw. Als ik mensen dien, zie ik geen mensen, maar Hem wiens ledematen ze zijn. Ik leer nederig zijn voor het Machtige Wezen wiens adem we ademen en wiens vreugde we genieten.

Ik denk niet dat er iets meer moet worden onderwezen of geleerd. Dit is de bloem van de religie, de essentie van de filosofie, dat wat iedereen werkelijk nodig heeft.

De filosofie die ik huldig is geen dromerige, subjectieve. wereld-ontkennende doctrine of illusie, noch een grove wereld-bevestigende theorie van een door de zinnen bezeten humanisme. Het zijn de feiten van de goddelijkheid van het heelal, de onsterfelijkheid van de ziel. De eenheid van de schepping met het Absolute, die ik beschouw als de enige doctrine die het overwegen waard is. Aangezien het ene Brahman verschijnt als het hele heelal in al zijn verscheidenheid en op alle niveaus van zijn manifestatie, moet de zoeker eer bewijzen aan de lagere manifestaties alvorens naar de hogere te gaan. Goede gezondheid, een diepe kennis, een sterke wil en morele integriteit zijn alle noodzakelijk in het proces van de realisatie van het Ideaal van de mensheid als geheel. Zich aanpassen en zich afstemmen, in alles het goede zien en alle beginselen van de Natuur doeltreffend gebruiken in het proces van evolutie naar de Zelfrealisatie over het pad van een geïntegreerde aanpassing van de menselijke krachten en mogelijkheden, zijn enkele van de voornaamste factoren om een echte levensfilosofie op te bouwen. Voor mij is filosofie niet louter liefde voor wijsheid maar het eigenlijk bezit ervan. In al mijn geschriften heb ik methodes voorgeschreven om de lichamelijke, vitale, mentale en intellectuele lagen van het bewustzijn te overwinnen en beheersen zodat men steeds kan verdergaan met zijn Sadhana voor Zelfrealisatie.

Het Aatman (Zelf) aanschouwen in ieder wezen of elke vorm, Brahman (het Absolute) voelen, overal en altijd en in alle omstandigheden, in alle dingen het Atman zien. horen, proeven en voelen, dat is mijn geloof. Leven in Brahman. versmelten in Brahman en oplossen in Brahman, dat is mijn geloof. Vanuit die eenheid handen, geest, zinnen en lichaam gebruiken om de mensheid te dienen, om de Namen van de Heer te zingen, om zoekers op te heffen, om instructies te geven aan oprechte leerlingen en om kennis te verspreiden over de hele wereld, dat is mijn geloof, als je het een geloof wil noemen. Een kosmisch vriend zijn en een kosmisch weldoener, een vriend voor de armen, de verdwaalden, de hulpelozen en degenen die gevallen zijn, dat is mijn geloof. Zieke mensen dienen, ze verzorgen met zorg, sympathie en liefde, wie terneergedrukt is opbeuren, kracht en vreugde brengen aan allen, eenheid voelen met iedereen, en allen behandelen met een gelijkmatige visie, dat is mijn geloof. In mijn geloof zijn er boeren noch koningen, bedelaars noch keizers, mannen noch vrouwen, leraren noch leerlingen. Ik houd ervan te leven, te bewegen en te verblijven in dit domein van het onbeschrijflijke.

De eerste stap is dikwijls de moeilijkste. Maar zodra hij werd gedaan, wordt de rest gemakkelijk. De mensen hebben meer moed en geduld nodig. Gewoonlijk proberen ze er zich aan te onttrekken, ze aarzelen en worden bang. Dit alles is te wijten aan onwetendheid jegens hun plicht. Een bepaalde graad van opvoeding en cultuur is noodzakelijk om een voldoende helder begrip van onze positie in de wereld te hebben.

Ons opvoedingssysteem heeft een herziening nodig, want het beroert slechts de oppervlakte en gaat niet naar de diepten van de mens. Om dit te bewerkstelligen moet de samenwerking niet alleen van de gemeenschap komen maar ook van de regering. Zonder wederzijdse hulp is succes moeilijk te bereiken. Hoofd en hart moeten hand in hand gaan en het ideaal en de feiten moeten nauw verband houden. Werken met deze kennis is Karma Yoga. Krishna verkondigde deze waarheid in de Bhagavad Gietaa. Ik bid opdat dit verheven ideaal zijn plaats zou vinden in ieders leven, zodat er een hemel op aarde ontstaat. Dit is niet zo maar een wens, -het is onloochenbaar een mogelijkheid en een feit. Dit moet worden waargemaakt als het leven wil betekenen wat het moet betekenen.

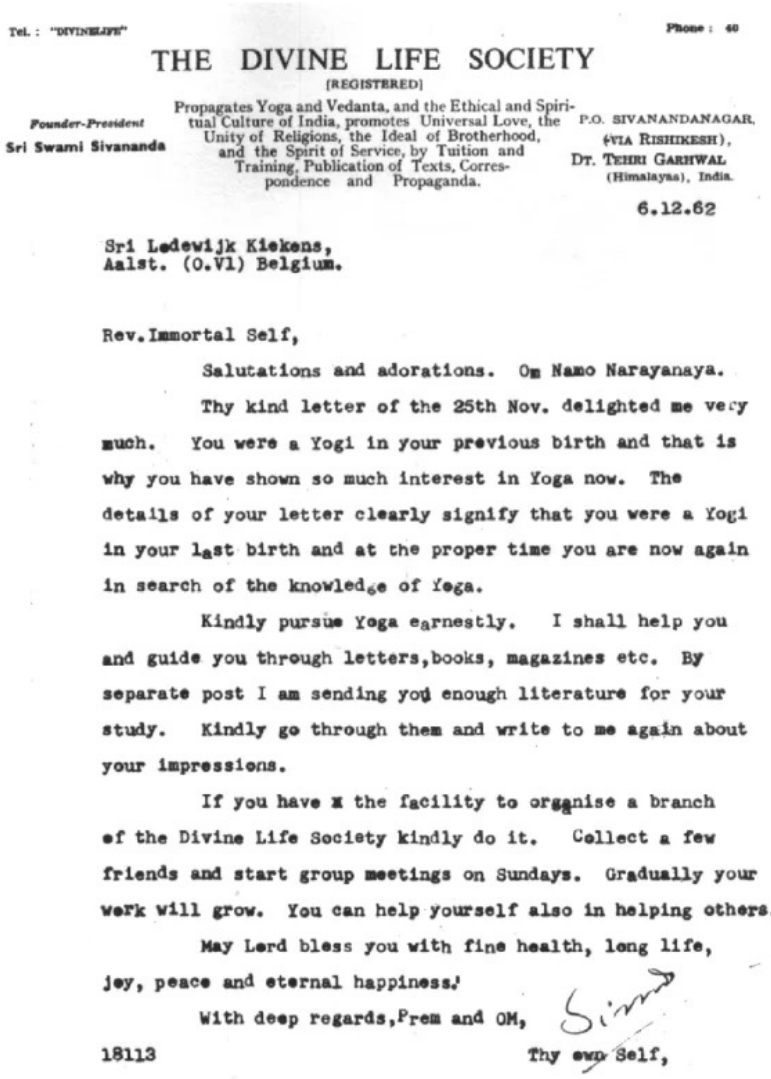
ONDERDEEL 14 / 16

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 14

Oorspronkelijke bron van dit onderdeel

Portret van een yogi

Narayan

Tel. : "DIVINELIFE" Phone : 40

THE DIVINE LIFE SOCIETY

[REGISTERED]

Propagates Yoga and Vedanta, and the Ethical and Spiritual Culture of India, promotes Universal Love, the Unity of Religions, the Ideal of Brotherhood, and the Spirit of Service, by Tuition and Training, Publication of Texts, Correspondence and Propaganda.

Founder-President
Sri Swami Sivananda

P.O. SIVANANDANAGAR,
(VIA RISHIKESH),
DT. TEHRI GARHWAL
(Himalayas), India.

6.12.62

Sri Ledewijk Kiekens,
Aalst. (O.Vl) Belgium.

Rev.Immortal Self,

Salutations and adorations. Om Namo Narayanaya.

Thy kind letter of the 25th Nov. delighted me very much. You were a Yogi in your previous birth and that is why you have shown so much interest in Yoga now. The details of your letter clearly signify that you were a Yogi in your last birth and at the proper time you are now again in search of the knowledge of Yoga.

Kindly pursue Yoga earnestly. I shall help you and guide you through letters,books, magazines etc. By separate post I am sending you enough literature for your study. Kindly go through them and write to me again about your impressions.

If you have the facility to organise a branch of the Divine Life Society kindly do it. Collect a few friends and start group meetings on Sundays. Gradually your work will grow. You can help yourself also in helping others.

May Lord bless you with fine health, long life, joy, peace and eternal happiness.

With deep regards,Prem and OM,

18113 Thy own Self,

Vertaling

Je vriendelijke brief van 25 november deed me bijzonder veel genoegen. Je was een Yogi in je vorig leven en om die reden heb je nu zoveel interesse i n Yoga. De bijzonderheden van je brief tonen duidelijk aan dat je een Yogi was in je vorig leven en op het gepaste ogenblik ben je nu weer op zoek naar kennis van Yoga. Doe oprecht Yoga. Ik zal je helpen en leiden met brieven, boeken, tijdschriften enz. Per afzonderlijke post stuur ik je genoeg lectuur voor je studie. Lees alles en schrijf me over je indrukken. Als je de mogelijkheid ziet een, afdeling van The Divine Life Society te organiseren, doe het dan. Kom met enkele vrienden samen op zondagmorgen. Geleidelijk zal je werk groeien. Je kunt jezelf ook helpen door andere te helpen. Moge de Heer je zegenen met een goede gezondheid, een lang leven, vreugde, vrede en eeuwig geluk.

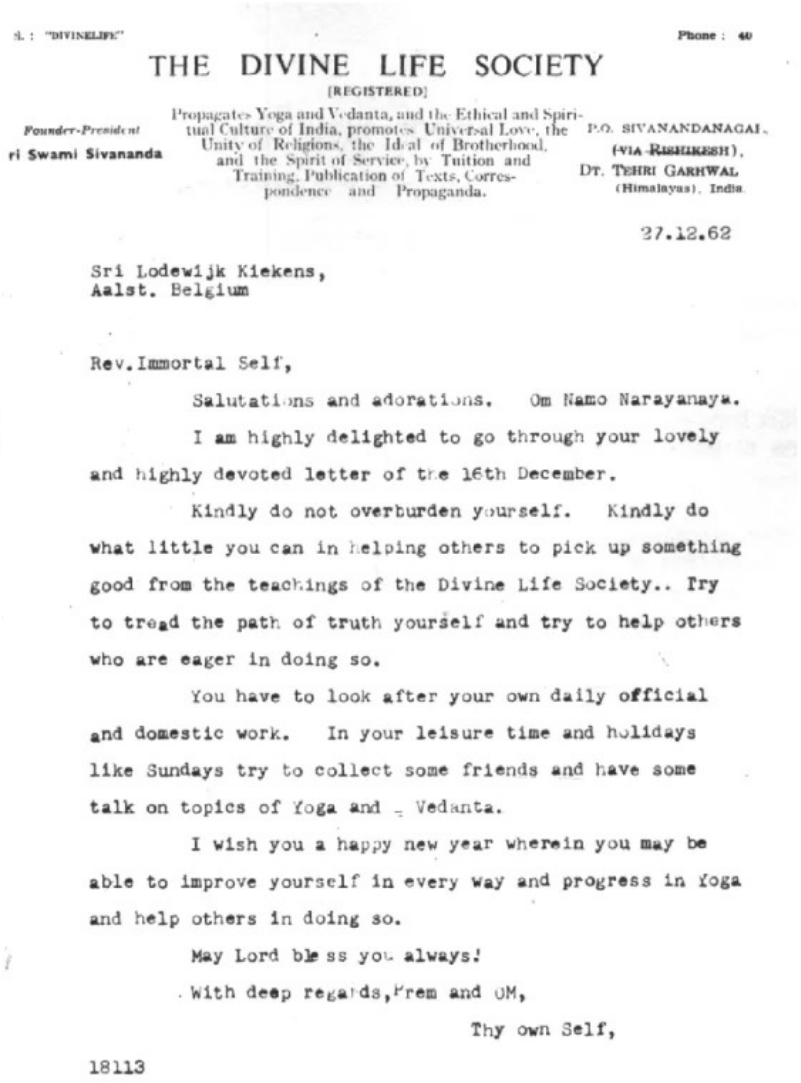
ONDERDEEL 15 / 16

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 15

Oorspronkelijke bron van dit onderdeel

Portret van een yogi

Narayan

T. : "DIVINELIFE" Phone : 40

THE DIVINE LIFE SOCIETY

[REGISTERED]

Founder-President
ri Swami Sivananda

Propagates Yoga and Vedanta, and the Ethical and Spiritual Culture of India, promotes Universal Love, the Unity of Religions, the Ideal of Brotherhood, and the Spirit of Service, by Tuition and Training, Publication of Texts, Correspondence and Propaganda.

P.O. SIVANANDANAGAR, (VIA RISHIKESH), DT. TEHRI GARHWAL (Himalayas), India.

27.12.62

Sri Lodewijk Kiekens,
Aalst. Belgium

Rev.Immortal Self,

Salutations and adorations. Om Namo Narayanaya.

I am highly delighted to go through your lovely and highly devoted letter of the 16th December.

Kindly do not overburden yourself. Kindly do what little you can in helping others to pick up something good from the teachings of the Divine Life Society.. Try to tread the path of truth yourself and try to help others who are eager in doing so.

You have to look after your own daily official and domestic work. In your leisure time and holidays like Sundays try to collect some friends and have some talk on topics of Yoga and Vedanta.

I wish you a happy new year wherein you may be able to improve yourself in every way and progress in Yoga and help others in doing so.

May Lord bless you always!

With deep regards, Prem and OM,

Thy own Self,

18113

Vertaling

Ik ben ten zeerste verheugd je mooie en zeer toegewijde brief van 16 december te lezen. Overlaad je alsjeblief niet. Doe alsjeblief al het weinige dat je kunt om anderen te helpen iets goeds te leren van The Divine Life Society. Probeer zelf het pad van de waarheid te volgen en probeer anderen te helpen die graag hetzelfde zouden doen. Je moet zorgen voor je dagelijkse beroepsbezigheden en huistaken. Probeer in je vrije tijd en op feestdagen zoals zondagen enkele vrienden bijeen te brengen en bespreek een of ander punt van Yoga en Vedanta. Ik wens je een gelukkig nieuwjaar waarin je je zelf op elk gebied kunt verbeteren en vooruitgaan in Yoga en anderen helpen hetzelfde te doen.

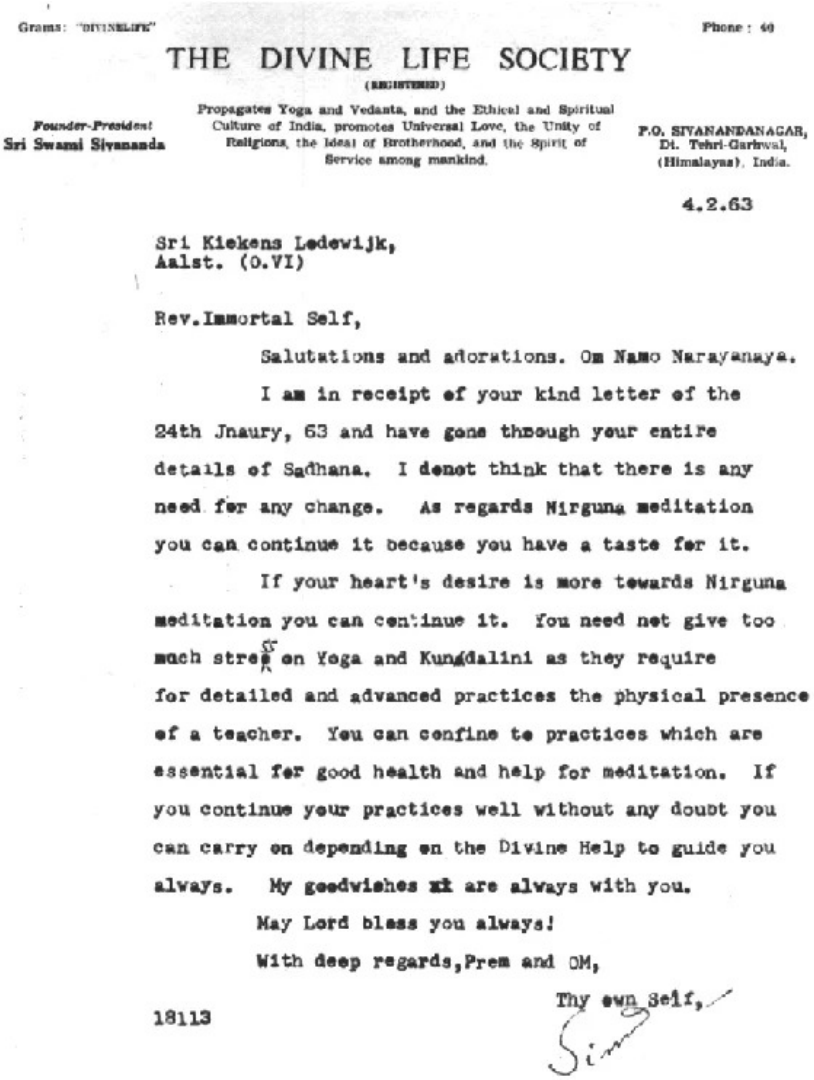
ONDERDEEL 16 / 16

Onthoud - Vergeet, Portret van een Yogi 16

Oorspronkelijke bron van dit onderdeel

Portret van een yogi

Narayan

Grams: "DIVINELIFE" Phone : 40

THE DIVINE LIFE SOCIETY

(REGISTERED)

Propagates Yoga and Vedanta, and the Ethical and Spiritual Culture of India, promotes Universal Love, the Unity of Religions, the Ideal of Brotherhood, and the Spirit of Service among mankind.

Founder-President
Sri Swami Sivananda

P.O. SIVANANDANAGAR,
Dt. Tehri-Garhwal,
(Himalayas), India.

4.2.63

Sri Kiekens Ledewijk,
Aalst. (O.VI)

Rev.Immortal Self,

Salutations and adorations. Om Namo Narayanaya.

I am in receipt of your kind letter of the 24th Jnaury, 63 and have gone through your entire details of Sadhana. I denot think that there is any need for any change. As regards Nirguna meditation you can continue it because you have a taste for it.

If your heart's desire is more towards Nirguna meditation you can continue it. You need not give too much stress on Yoga and Kungdalini as they require for detailed and advanced practices the physical presence of a teacher. You can confine to practices which are essential for good health and help for meditation. If you continue your practices well without any doubt you can carry on depending on the Divine Help to guide you always. My goodwishes xx are always with you.

May Lord bless you always!

With deep regards,Prem and OM,

Thy own Self,

Siva

18113

Vertaling

Ik ontving je vriendelijke brief van 24 januari 63 en doorliep alle details van je oefenschema. Ik denk niet dat veranderingen nodig zijn. Want Nigoenameditatie (vormloze) betreft, je kunt ermee doorgaan aangezien je er een voorkeur voor hebt. Als je hart meer uitgaat naar Nigoenameditatie kun je ze voortzetten. Je moet niet teveel nadruk leggen op Yoga en Koendalinie, aangezien ze voor gedetailleerde en gevorderde praktijken de lichamelijke aanwezigheid van een leraar vereisen. Je kunt je beperken tot oefeningen die van belang zijn voor een goede gezondheid en je helpen in je meditatie. Als je je oefeningen goed voortzet dan kun je doorzetten betrouwend op Gods hulp om je altijd te leiden. Mijn beste wensen zijn altijd met jou.